

มณเฑียรน้อย...บาปในใจของเจ้าคืออะไร

*"Soft you now! The fair Ophelia! - Nymph, in thy orisons be
all my sins remember'd."*

- Hamlet, Hamlet, Act III, Scene I

Be all my sins remember'd.
...จารจำบาปของข้าไว้ และสวดภาวนาให้ข้าด้วย...

...ทำไมเจ้าถึงชอบบงแยหน้ามองท้องฟ้าล่ะ...เจ้าที่มเนฮอร์...

เพราะดวงดาวบนท้องฟ้า...งดงามเหมือนดวงตาของเจ้า มองเมื่อใด
ก็นึกถึงเจ้าทุกคราไป...

...แต่ยามนี้ข้าอยู่เบื้องหน้าเจ้าแล้ว ไยไม่มองตาข้า เสมอดวงดาว
ทำไมกัน...

...ข้าอยู่ต่อหน้าเจ้า...ข้าอยู่ต่อหน้าเจ้า...ข้าอยู่ต่อหน้าเจ้า...มองข้าสิ...
มองข้า...ตามหาข้า...

“คีตรา!”

ชีวหลุนตะโกนสุดเสียง ดวงตาสีแดงดูหยาดโลหิตลอยคว้าง
ขณะที่ดวงหน้าหวานหยาดยิ้มประหนึ่งเทพธิดาของสาวน้อยเจ้าของชื่อ
ผุดความขึ้นมาในหัวความคิดอันลึกลับชวนวุ่นวาย จนไม่รู้ว่ายังจมอยู่ในนิรา-
รมณ์อันแสนทุกข์ทรมานหรือตื่นจากฝันแล้วกันแน่ แผงอกเปลือยเปล่า

สะท้อนขึ้นลงตามจังหวะการหายใจที่ร่วอยู่พักใหญ่ ก่อนจะสงบลงทีละน้อย เมื่อเริ่มรับรู้ถึงฟูกหนาชิ้นหนึ่งซึ่งแผ่นหลังของตนนอนทับอยู่ ชายหนุ่มเอื้อมมือไปกดสวิทช์เครื่องอินเตอร์คอมที่วางอยู่บนโต๊ะข้างหัวเตียงแล้วพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนล้า

“โกเล็มติน”

เอ่ยเพียงเท่านั้นแล้วเขาก็ปิดเปลือกตาลงอีกครั้ง ภาพกลีบปากแดงฉ่ำของหญิงสาวยังคงวนเวียนหลอกหลอนอยู่ในห้วงจิต แม้จะผ่านมานานนับพันปี เธอก็ยังเป็นคนเดียวที่เขา...

“นายท่าน”

น้ำเสียงราบเรียบไร้อารมณ์ดังขึ้นจากทางปลายเตียงอย่างมีชีวิตหลุนได้ยินจนชินหู เขาสีเมตาขึ้นมามองร่างใหญ่โตเหมือนรูปปั้นยักษ์ในวิหารเดินตรงไปกดสวิทช์ให้แผ่นเหล็กกล้าที่ถูกรูรอบห้องเลื่อนขึ้นช้าๆ แสงแดดยามเที่ยงที่ลอดผ่านกระจกหน้าต่างเข้ามาทำให้ชายหนุ่มต้องหยีตาแล้วดันตัวขึ้นนั่งอย่างเกียจคร้าน

“หิว มีอะไรกินบ้าง”

“เมนูประจำวันอังคาร ส่งตรงมาจากร้านเฟรนช์คิส ของเมอลิเออร์คริสตอฟ เลอกรองด์ ครับ” โกเล็มตินตอบพลางยื่นเสื้อคลุมผ้าแพรจึนลายดอกโบตันส่งให้เจ้านายคลุมกายเปล่าเปลือยเอาไว้

“วันอังคาร? นึกว่าวันจันทร์เสียอีก” ชิวหลุนเลิกคิ้วขยี้แล้วเปิดปากท้าว “แสดงว่าไอ้ตุ๊กตาผีไปอินเดียดังแต่เมื่อวานแล้วสินะ ดี บ้านจะได้สงบบ้าง ไม่ต้องทนฟังมันพร่ำเพื่อพรรณนาถึงยายหนูนิตอีก รำคาญ”

“แต่ข้างล่างมีเรื่องนารำคาญกว่ารออยู่นะครับ”

ประโยคที่เพิ่งได้ยินทำให้มือชาวจัดที่กำลังผูกเชือกสีทองรัดรอบเอวสอต้องชะงัก มุมปากยกขึ้นเป็นรอยยิ้มขีดชา

“นารำคาญกว่าไอ้ตุ๊กตาช่างพาล่าก็มีแต่ไอ้แมวเนรกดัวเดียนั่นละ” ชิวหลุนบิตซ์เกียจแล้วลุกขึ้นยืน “มันมานานแล้วหรือยัง”

“มารอตั้งแต่เช้าแล้วครับ คุณรินก็มาด้วย บอกว่ามีธุระสำคัญ”

“ให้มันสำคัญจริงๆ เถอะ ถ้ามากวนใจด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่อง ฉันจะเขมือบไอ้แมวเวรนั่นแทนอาหารฝรั่งเศส”

พ่อมดหนุ่มเอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบ แต่คนสนิทรู้ว่าเจ้าตัวหมายตามตามนั้นทุกคำ!

“ฉันได้ยินนะไว้ย ไอ้ยุ่งยักษ์!”

ยังไม่ทันที่ชีวหลุนจะจดปลายเท้าเปล่าเปลือยลงบนบันไดไม้เอ็กก็สัมผัสที่ซัดมันจนเป็นเงาวาววับ เสียงชู้คำรามก็ดังมาจากห้องรับแขกด้านล่าง

“ได้ยินแล้วจะทำไมวะ คิดว่ามีปัญญาทำอะไรฉันได้หรือไง ไอ้แมวโง่”

พ่อมดหนุ่มเบะปากขณะเดินลงมาจากชั้นลอยด้วยท่าทางเนือยๆ คล้ายยังตื่นนอนไม่เต็มตาดี อีกทั้งผมเผ้ายังยุ่งเหยิงไม่เป็นทรง แต่ถึงกระนั้นรูปโฉมของคนซีเซาก็ยังคงงามชวนลืมหายใจเสียจนแทบไม่อาจละสายตาไปได้ ยิ่งสวมเสื้อคลุมสีน้ำเงินเข้มตัดกับลายดอกโบตั๋นสีชมพูเช่นนี้ด้วยแล้ว มองจากระยะไกลอาจโพล่ไปว่าเขาเป็นสตรีโฉมงามหยดย่อย แต่เมื่อเห็นขนาดตัวใหญ่โตผิดมนุษย์มนาในระยะใกล้จึงมองออกว่าเขาเป็นบุรุษเพศ แถมนิสัยใจคอรวมไปถึงมารยาทยังร้ายกาจสวนทางกับรูปโฉมชนิดฟ้ากับเหว!

“คิดว่าฉันกลัวเกมมากนักรหรือไง!”

อลันแยกเขี้ยวแล้วชูฟ้อ แต่ต้องผงะเมื่อเห็นว่าดวงตาของอีกฝ่ายกลายเป็นสีแดงกำพ้ออมๆ กับบนใบหน้าเริ่มมีเกล็ดสีฟ้าปรากฏขึ้นเป็นใหญ่

“คิด” ชิวหลุนเปิดปากหาว พลังกึ่งตัวลงบนโซฟาตัวยาวที่พนักพิงแกะสลักเป็นลายมังกรอันวิจิตรตระการตาประดุจงานศิลปะชั้นเลิศ “รักษาโรคกลัวงูให้ได้ก่อนห่อ แล้วค่อยสะเออะคิดมาต่อกรกับฉัน เหลนเซย”

กัณฑ์ดารินทร์เห็นท่าไม่ดีจึงรีบวิ่งแขนแมวหนุ่มเลือดร้อนให้นั่งลงบนเก้าอี้ตามเดิม

“โนเอล พอได้แล้วนะจะ ไม่น่า...”

“ไม่น่ารักเลย” ชิวหลุนต่อประโยคให้เสร็จสรรพด้วยน้ำเสียงล้อเลียน เรียวปากสีกุหลาบคลี่เป็นรอยยิ้มเยาะหยัน “ไอ้แมวนรกกาละวาดเอาแต่ใจที่ไร ก็ได้ยินเธอพูดประโยคนี้ซ้ำๆ ซากๆ ตลอด ถ้ามันพยศเลี้ยวยกขนาดนี้ หาดัวใหม่มาเลี้ยงดีไหม เตียวจะหาให้ ไหนๆ ก็สวยขึ้นผิดหูผิดตาขนาดนี้แล้ว ไม่ต้องไปจ้องมันหรอก”

ดวงตาสีเพลิงกวาดมองรูปร่างหน้าตาที่เปลี่ยนไปของกันต์ดารินทร์ แล้วฉายแววกังวลใจอยู่ราวเสี้ยววินาทีหนึ่ง ก่อนจะจางหายไปอย่างรวดเร็ว นอกจากหญิงสาวจะสูงกว่าเดิมเกือบสิบเซนติเมตรแล้ว ดวงหน้ารูปหัวใจที่เคยหวานละมุนเหมือนเด็กน้อยกลับงามพิลาสดูจางสะท้อนของดอกกุหลาบบนผืนน้ำกลางฤดูวสันต์ รูปร่างหรือก็กลมกลึงทุกสัดส่วนประหนึ่งรูปสลักของประติมากรมือฉมัง หากไม่พินิจดวงตาพราวระยับและรอยยิ้มหวานฉ่ำให้ดี คงไม่มีใครจำได้ว่าเธอเป็นคนเดียวกับกันต์ดารินทร์ หลานสาวของอรอุม่าเป็นแน่

รูปโฉมของเธอที่เขาเคยพยายามซ่อนไม่ให้ใครเห็นตลอดมา ถ้าไม่เพราะสถานการณ์บังคับ เขาไม่มีวันยอมปลดผนึกปล่อยให้ปรากฏต่อสายตามนุษย์เป็นอันขาด...

“Homewrecker! (ไอ้พวกชอบทำคนอื่นบ้านแตก!)” อลันกางกรงเล็บ “เรื่องยุ่งแยงตะแคงรั้นี้ไม่มีใครเกินแกเลยจริงๆ!”

“งานถนัดของฉันนี่” ชิวหลุนยกไหล่อย่างไม่มีที่ระ “ระวังเล็บไล่โครกของแกหน้อย นั่นแก้อีสัมยราชวงศ์หมิงนะเว้ย เตียวเป็นรอยหมด”

“ยังจะมีหน้ามาหวังแก้อีก! รู้ไหมว่าฉันกับรินต้องเดือดร้อนเพราะแกแค่นี้!”

แม้ปากจะเถียงฉอดๆ แต่แมวมงก็ยอมเก็บกรงเล็บแต่โดยดี ใครอยากเลี้ยงให้ตัวสีฟ้าๆ เกล็ดลื่นๆ ของมันมาพันรอบตัวกันเล่า ชนลูกตายโหง!

“อ้อ...ที่ถ่อมมานั่งรอฉันแต่เช้าก็เพราะ ‘เรื่องเดือดร้อน’ นี้เอง กิเลสหนาตันทนหาจัดอย่างแก่น่าจะชอบรูปลักษณ์นี้ของรินไม่ใช่หรือไง”

พ่อมดหนุ่มยกมือขึ้นแล้วกระดิกนิ้วชี้เหมือนกำลังเรียกสุนัข เพียงครูโกเล็มดินก็ปรากฏกายขึ้นพร้อมหีบไม้ขนาดย่อมในมือ เขาเปิดฝากล่องที่มีชิการ์ฮาวนาบรจอยู่จนเต็มส่งให้เจ้านาย

“ฉันอยากให้เป็นเหมือนเดิม”

อลันไม่ปฏิเสธว่ารูปโฉมของกันต์ดารินทร์ในยามนี้งามยวนตาจนเขาแทบอยากจะได้ล่อกัดดวงตาของคนที่ลอบมองเธอทิ้ง แต่ไม่ว่าหญิงสาวจะอยู่ในรูปลักษณะใดเขาก็รักเธอไม่เปลี่ยนแปลง

“เห็นจะไม่ได้” ชิวหลุนตัดปลายชิการ์ด้วยที่ตัดสีเงินนับวาวจากนั้นจึงจุดด้วยเปลวไฟสีฟ้าจากปลายนิ้วชี้ “ผนึกเพลิงคลายจะปิดทันทีไม่ได้ ร่างมนุษย์ของรินจะรับไม่ไหว อีกอย่างการเปิดหรือปิดผนึกแต่ละครั้งต้องใช้พลังมาก ฉันต้องพักฟื้นอีกสักพักถึงจะทำได้”

“สักพักที่ว่านั้นนานเท่าไร” อลันหรีตาลงอย่างเอาเรื่อง

ชิวหลุนอัดคว้นชิการ์เข้าปอดแล้วปล่อยออกทางจมูกซ้าๆ ดวงตาสีน้ำเงินนิ่งสนิทไร้อารมณ์ตัวกลับมามองใบหน้าคมคายของอีกฝ่าย ก่อนจะเอ่ยตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“ก็...อย่างน้อย ๒ ปี อย่างมาก ๕ ปี”

“พูดบ้าๆ!” ทายาทคนรองของแอนเดอร์สันตะโกนอย่างเดือดดาล “นี่แกรู้บ้างไหมว่าฉันกับรินต้องเดือดร้อนแค่ไหน รินต้องเก็บตัวอยู่แต่ในเซฟเฮาส์มาสองเดือนแล้วเพราะออกไปพบหน้าผู้คนในสภาพนี้ไม่ได้ ร้านกาแฟก็ต้องปิดไปอย่างไม่มีกำหนด ไอ้พวกโกลบอล เอนไคเวเธอร์ก็เล่นไม่เลิก แอบถ่ายภาพรินไปลงพาดหัวข่าวใหญ่โตว่าฉันแอบคบผู้หญิงคนอื่นลับหลังคู่มั่นตัวเอง!”

ที่ร้ายที่สุดคือเมื่อ ธิโอเตอร์ แอนเดอร์สัน เห็นภาพของหญิงสาวในหนังสือพิมพ์ก็ถึงกับโกรธจัด บอกว่าจะบินตรงจากลอนดอนมาพบเขากับ

กันต์ดารินทร์เพื่อขอคำอธิบายเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมด ไม่ว่าจะรามจะใช้วาทศิลป์ เป็นเลิศของตนช่วยเกลี้ยกล่อมอย่างไรก็ไม่เป็นผล ที่ผ่านมอลันและพี่ชายต่างมารดาพยายามปกปิดเรื่องกันต์ดารินทร์กันอย่างสุดความสามารถ แต่ดูเหมือนความจะแตกก็คราวนี้เอง

“ปัญหาหุยมหิมไร้สาระทั้งนั้น โวยวายไปได้” ชิวหลุนแอนศิระชะพิง พนักเก้าอี้อย่างเหนื่อยหน่าย “ร้านกาเพ้นน์ปิดๆ ไปเสียได้ก็ดีแล้วไม่ใช่หรือไง รินจะได้เลิกทำตัวเป็นแม่พระสมใจแก่เสียที ส่วนเรื่องเป็นข่าวฉาว แกม่นसारเลวจนใครๆ เขารู้กันก่อนโลกอยู่แล้ว จะเดือดร้อนอะไรนักหนา”

“หุยมหิม? แกกล้าพูดได้ยังไงว่าปัญหาของพวกฉันเป็นเรื่องหุยมหิม” อลันกัศกรามกรอด ดวงตาวาวโรจน์ ความขุ่นเคืองที่สะสมมาแรมเดือนเริ่มปะทุขึ้นอีกครั้ง “ถ้าไม่เพราะแกเอาแต่นอนหลับ เรื่องทั้งหมดก็คงไม่วุ่นวายขนาดนี้ แม่ฉัน...ก็คงไม่ตาย ไอ้เบโตร์ก็คงหนีไปไม่ได้ แล้วฉันกับรินก็ไม่ต้องตกอยู่ในสภาพนี้!”

“โนเอล เราคุยกันแล้วนะจะว่าจะไม่รื้อฟื้นเรื่องนี้อีก”

กันต์ดารินทร์แตะฝ่ามือบนหัวเขาของชายหนุ่มอย่างนุ่มนวล กระแสแห่งความอบอุ่นอันเข้มข้นไหลจากฝ่ามือของหญิงสาวตรงเข้าสู่หัวใจเขาในทันที เมื่อฝนก็คลาย พลังของเธอก็เพิ่มพูนขึ้นอย่างมากมายมหาศาล แต่ไม่มากพอที่จะดับโศกที่สั่งสมจนอัดแน่นในใจของเขาในยามนี้ได้

“ฉันไม่ได้รื้อฟื้น แต่ฉันกำลังพูดเรื่องจริง” อลันแค้นเสียงลอดไรฟัน พยายามกดเสียงต่ำลงเพื่อไม่ให้กลายเป็นการตะคอกใส่หญิงสาว “ไอ้หมอนี่มันทำอะไรบ้างนอกจากก่อความวุ่นวายแล้วก็หนีไปนอนกบดานเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ไหนคุณนักคุณหนาวามีพลังเวทแข็งแกร่งระดับออร์จินัล แต่แค่ขังไอ้ปีศาจหนึ่งเปื่อยอย่างไอ้เบโตร์ตัวเดียวยังไม่มียัญญา!”

“โนเอล”

หญิงสาวรีบปรามพ่อแม่วอารมณ์ร้อนก่อนที่บรรพบุรุษของเธอจะไม่สบอารมณ์แล้วเหวี่ยงเขาลงจากเพนต์เฮลส์ชั้น ๓๐ ชิวหลุนเป็นคนคาด

เดาใจได้ยาก เขาอาจดูสงบนิ่งในวินาทีหนึ่ง แต่อาจพุ่งเข้าไปใส่คนที่พูดจาไม่เข้าหูได้ในวินาทีถัดมาโดยไม่มีสัญญาณเตือนล่วงหน้า

“ก็หรือไม่จริง มันบอกเองว่ามันร้ายมนตรีอาบราคาตาบราบ้าบอซัง ไอ้เบโตร์เอาไว้ ไม่ว่าใครหน้าไหนก็เปิดประตูไม่ได้ แล้วเป็นไง แค่นครธรรมดา ไม่ต้องมีเวทมนตรีคาถาอะไรก็เปิดได้ ไอ้เบโตร์ก็เลยขโมยร่างเหยื่อเคราะห์ร้ายแล้วหนีเข้ากลีบเมฆไป...ปากก็บอกว่าจะปกป้องเธอ แต่สุดท้ายก็ทำได้แค่คลายผนึก แล้วปล่อยให้เธอดูแลตัวเอง!”

“อย่าพูดพาล่ามในสิ่งที่ตัวเองไม่รู้หน่อยเลย ไอ้แมวมอบ้องตื่น” ชิวหลุนอัถซิการ์เข้าปอดแล้วแหงนคอฟันคว้นขึ้นฟ้า “การคลายผนึกให้รับกับยายหนูนิดเป็นทางเลือกที่ดีที่สุดแล้ว ถ้าเกิดอะไรขึ้นระหว่างที่ฉันหลับอีก เด็กตัวยุ่งพวกนั้นจะได้ดูแลตัวเองได้ระดับหนึ่ง”

“หลับ? หลังจากเกิดเรื่องมากมายขนาดนี้แล้ว แกยังจะข่มตาหลับลงอีกหรือ หรือว่าแกไม่รู้สี่กอะไรเลยที่ต้องเห็นคนอื่น ๆ เจ็บปวดและสูญเสีย เพราะแก...เพราะแกไม่ยอมสละเวลานอนอันมีค่ามาสะสางปัญหาทั้งหมดที่มีต้นตอมาจากแก! แกคนเดียว...ไอ้พ่อมดเฮงซวย!”

อลันตะโกนอย่างระงับอารมณ์ไม่อยู่อีกต่อไป เขาต้องสูญเสียมารดาไปอย่างไม่มีวันกลับ ส่วนกัณฑ์ดารินทร์ก็เกือบกลายเป็นเจ้าหญิงนิทราด้วยฝีมือกรวิชญ์ แม้เรื่องทุกอย่างจะจบลงแล้ว แต่เขาและเธอก็ไม่อาจกลับไปใช้ชีวิตปกติสุขดังเดิมได้อีกต่อไป สิ่งที่เกิดขึ้น ทั้งรอยแผลไว้ลึกเกินกว่าจะเยียวยาได้ภายในระยะเวลาอันสั้น

“เจ็บปวด? สูญเสีย? แกคิดว่าแกเป็นผู้เคราะห์ร้ายคนเดียวในโลกใบนี้หรือไง” ชิวหลุนเลิกคิ้วขยับขึ้นสูงแล้วเสยยะยิ้ม เขาคีบซิการ์มวนโตไว้ระหว่างนิ้วชี้กับนิ้วกลางแล้วหลุบตาลงมองส่วนปลายที่มอดไหม้ไปราวหนึ่งในสี่ด้วยแววตาที่ยากจะคาดเดาถึงอารมณ์ที่ซ่อนอยู่ “อยากจะทำกรรมอะไรก็ตามใจเถอะ ไอ้ลูกแห่งติดแม่ ฉันไม่สนใจอยู่แล้ว”

พ่อมดหนุ่มหยัดกายขึ้นยืนอย่างเกียจคร้าน

“ธุระที่ต้องการจะพูดมีแค่นี้ใช่ไหม ถ้าใช้ก็รู้เอาไว้ด้วยว่าเรื่องริน ฉันทำอะไรให้ไม่ได้ อดทนไปก่อนก็แล้วกัน ส่วนแก ถ้าอดอันตันใจมากนัก ก็ไปบรรยายกับจิตแพทย์แบบที่พวกมนุษยชอบทำโน่น อย่ามาอวดแอว์กับฉัน ฉันรำคาญ”

“แค่นี้? จากเรื่องระยาตำบอนที่เกิดขึ้นทั้งหมด แกพูดได้แค่นี้เอง เหรอวะ ไอ้ชีวหลุน!”

“โนเอล อย่า!”

กัณฑ์ดารินทร์ร้องเสียงหลงเมื่อเห็นชายหนุ่มพิวล์ชาติ กระโจนเข้าไป กระชากคอเสื้อคลุมของชีวหลุนแล้วเขย่าเสียจนเขาหัวสั้นหัวคลอน แต่ นอกจากพ้อมดรูปงามจะไม่สะทกสะท้านลึกลับแล้วยังหัวเราะร่วนเหมือน กิริยาเกรี้ยวกราดของคนตรงหน้าช่างน่าขันเสียเต็มประดา

“ก็แล้วจะให้พูดอะไร จะให้ลูบหัวลูบหางปลอบใจแกแบบที่รินทำ หรือไง โทษทีวะ ฉันไม่ใช่พ่อพระขนาดนั้น”

ชีวหลุนอัดชิการ์เข้าปอดแล้วพ่นควันใส่หน้าอลัน แต่เมื่อควันสีเทา หม่นปะทะกับใบหน้าของแมวหนุ่มก็กลายเป็นสะเก็ดไฟไหม้ผิวจนปวดแสบปวดร้อนไปหมด

“โหย้! ไอ้พ้อมดเวรเอ๊ย!”

อลันสบถลั่นพรีอมยกมือขึ้นตะปบหน้าทันควัน สะเก็ดไฟบางส่วน ที่กระเด็นเข้าไปในดวงตาทำเอาเขาเซถอยหลังไปชนกับโต๊ะรับแขกแล้ว ล้มหงายกระแทกพื้นดังโครมใหญ่

“โนเอล!” กัณฑ์ดารินทร์โผล่เข้าไปประครองศีรษะของอลันขึ้นมาวางบน ตักพลางลูบฝ่ามือลงไปบนรอยไหม้บนใบหน้าเขาอย่างร้อนรน เพียงสัมผัสแผ่วเบา ผิวหนังที่พุพองก็กลับสมานเป็นปกติในช่วงพริบตาอย่างน่าอัศจรรย์ “คุณงูใจร้ายเกินไปแล้วนะคะ ไม่เห็นต้องทำถึงขนาดนี้เลย”

“ไอ้กัณฑ์เข้าไป เห็นแล้วคลื่นไส้ฉิบ แล้วนั้นจะรักษาให้เสียพลังเปล่าๆ ปลี้ๆ ทำไมฮีริน มันรักษาตัวเองได้อยู่แล้วไม่ใช่หรือไง” ชิวหลุนเบะปาก

แล้วหันไปพยักหน้าให้โกเล็มตินเป็นเชิงบอกให้เตรียมเสิร์ฟอาหาร “ถ้าเสียแผลให้ไอ้แมวโง่เสร็จแล้ว ก็พามันกลับบ้านไปเลยนะ ฉันจะไปหาอะไรกินก่อนละ ขึ้นหิ้วท้องรอนานกว่านี้คงได้สวาปามไอ้แมวผีของเธอแน่”

พูดจบเจ้าของร่างใหญ่โตผิดธรรมดา ก็เดินหันหลังตรงไปยังห้องรับประทานอาหารที่อยู่ติดกัน

“ช่างสบายเหลือเกินนะ...วันๆ สนใจอยู่แค่เรื่องกินกับเรื่องนอนเท่านั้นใช่ไหม...” อลันยืนกายขึ้นนั่งแล้วกะพริบตาถี่ๆ สะเก็ดไฟทำให้ดวงตาของเขาพร่าไปชั่วขณะ แต่ยังคงมองเห็นดวงหน้าไร้อารมณ์ความรู้สึกของพ่อมดหมกของร่างๆ “ใครจะทุกข์ จะเดือดร้อนยังไง แกคงไม่เคยสนใจเลยใช่ไหม ไอ้คนเห็นแก่ตัว!”

“เห็นแก่ตัว? ถ้าพูดถึงเรื่องนั้น...แกนั่นละที่เห็นแก่ตัวกว่าใครทั้งหมด” ชิวหลุนชะงักฝีเท้าแล้วหันกลับมาหาแมวหุ้มหุ้มทั้งตัว ดวงตานิ่งสนิทแต่ทอประกายวูบวาบแปลกๆ คล้าย...ความสงบก่อนเกิดพายุใหญ่ “แกคงคิดว่าตัวเองเป็นเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายที่สุดในโลกใบนี้สินะ คิดว่าตัวเองช่างน่าเวทนาต้องเผชิญกับเรื่องโหดร้ายก็เลยมาแหกปากร้องโห่ดินโห่ฟ้า ร้องจะเอาโน่นเอานี่เหมือนเด็กปัญญาอ่อน แกเคยหันมามองดูบ้างไหมว่ามีคนอื่นที่ต้องเผชิญชะตากรรมเดียวกันกับแกอยู่เหมือนกัน ทั้งๆ ที่ขณะนี้ พวกเราล้วนแต่เจ็บปวดด้วยกันทั้งนั้น”

“เจ็บปวด? ร่วมชะตากรรม? แกเนี่ยนะ คนอย่างแกจะมาเข้าใจความรู้สึกของฉันหรือกฤษณะได้ในยังไงเมื่อ...”

เอ่ยได้เพียงเท่านั้น คำพูดที่เหลือของอลันก็กลืนหายกลับลงคอไป เมื่อพ่อมดหุ้มหุ้มยื่นมือออกมาเบื้องหน้า กลางฝ่ามือขาวจัดปรากฏรอยแผลยาวราวสองนิ้วและค่อยๆ ปริแยกออกจากกัน พร้อมกับแหวนวงสี่เหลี่ยมไขว่ขึ้นมาจากปากแผลซ้าๆ บนตัวเรือนสีทองอร่ามประดับด้วยอัญมณีสีฟ้าหม่นส่องประกายเจิดจ้าจับตา

“นี่...นี่มัน...เพชร...สีน้ำเงิน...” อลันอ้าปากค้าง แม้จะไม่ได้เป็นผู้

เชี่ยวชาญด้านอัญมณี ทว่าเขาก็เคยได้เห็นสีของเพชรที่หายากที่สุดในโลก เช่นนี้ผ่านตามาหลายต่อหลายครั้ง เพียงแต่...ไม่เคยพบกับเพชรที่มีกลิ่นอายแห่งความชั่วร้ายคละคลุ้งเช่นนี้มาก่อนในชีวิต “อย่าบอกนะว่าแกก็...เป็นคนต้องสาป...”

บ้าน่า...นี่หมายความว่าชีวหลุนเป็นหนึ่งในคนที่ต้องคำสาปของแหวนอาถรรพ์!

“โนเอล ยังตกใจเรื่องคุณปู่อยู่หรือจ๊ะ”

กัณฑ์ดารินทร์เอื้อมมือไปแตะหลังมือของคนที่กำลังกุมพวงมาลัยเอาไว้อย่างนุ่มนวล

“ฉันไม่ได้ช่วยอะไรขนาดนั้นหรือหน้าริน ฉันแค่...นี่ก็ไม่ถึง แล้วก็ไม่ใช่ใจว่าทำไมเธอถึงไม่บอกฉันเรื่องที่โหดม่อนั้น ‘เป็นพวกเดียวกัน’ กับฉันแล้วก็โอ้กฤษณะสักคำ”

แม้ปากจะเอ่ยออกไปแบบนี้ แต่สีหน้าของอลันกลับเผือดสีอย่างเห็นได้ชัด หลังจากเห็นแหวนต้องสาปที่ผุดขึ้นมาจากฝ่ามือของชีวหลุนแล้ว เขาก็รู้สึกวุ่นวายน้ำหนึ่กของแหวนซึ่งเคยหนักอึ้งที่ถ่วงอยู่ปลายสร้อยหนังรอบคอของตนเบาไปถนัดใจ

“รินก็เพิ่งรู้พร้อมโนเอลนี่ละจ๊ะ คุณปู่ไม่เคยเล่าอะไรให้ฟังสักอย่าง โนเอลก็น่าจะรู้อันนี้จะว่าคุณปู่ปากหนักแค่ไหน”

“ปากนรกละไม่ว่า พูดสามคำด่าเสียหนึ่งร้อยคำ ไข่ม่อมดเวรของเธอพล่ามได้สารพัดเรื่อง วันแต่เรื่องที่ควรพูด คิดดูสิ จนปานนี้แล้วยังไม่เคยมีใครรู้เลยว่าตกลงมันกับไข่ม่อนำเบโศรบาดหมางเรื่องอะไรกันมานานเป็นพันปี ถึงได้ตามไล่ล่ากันจนคนอื่นต้องพลอยเดือดร้อนไปด้วยขนาดนี้”

“พูดจาแบบนี้อีกแล้ว ไม่น่ารักเลย” กัณฑ์ดารินทร์ถอนใจพลงกาหลังมือของเขาเบาๆ อย่างเอาใจ ด้วยรู้ว่าสัมผัสผืนดินนี้ทำให้แมวยักษ์ของเธออารมณ์ดีขึ้นได้ “บางที...คุณปู่อาจลำบากใจที่ต้องพูดถึงมันก็ได้

เรื่องบางเรื่อง...แค่นี้ก็ปวดใจแล้ว...”

“โอ๊ย ผู้ชายสองคนกัดกันเป็นหมาบ้าแบบนี้จะมีอะไร...นอกจากเรื่องผู้หญิง”

อลันคว้ามือของกันต์ดารินทร์ขึ้นมาจับเมื่อสัมผัสได้ถึงกระแสแห่งความหม่นเศร้าที่เจืออยู่ในน้ำเสียงของเธอ เขารู้...ว่าเรื่องของกรวิชญ์ที่บาดเจ็บแผลหวนหวนไว้ในหัวใจของเธอสาหัสสากรรจ์เพียงใด แม้เธอจะไม่เคยเอ่ยถึงลูกพี่ลูกน้องจากนครคนนี้ได้ยินอีกเลย แต่ชายหนุ่มรู้ดีว่าใบหน้าที่ของปีศาจร้ายตนนั้นยังคงตามหลอกหลอนเธออยู่

“เป็นไปไม่ได้หรอก ตั้งแต่จำความได้ รินไม่เคยเห็นคุณปู่สนใจผู้หญิงคนไหนเลย คนเกเรที่มีข่าวกับสาวๆ ก็มีแต่โนเอลคนเดียวนั่นแหละ”

แม้ว่าเสียงของกันต์ดารินทร์จะหวานพลี้ว แต่ความนัยที่แฝงอยู่กลับทำเอาขนอ่อนบนหลังคอของแมวสันหลังหวนลุกเกี้ยว รู้ดี...ว่าคู่นั้นคนงามยังค้างคาใจเรื่องในอดีตครั้งที่เขายังเกกมะเหรกเกเร ทำตัวออกนอกกลุ่มนอกทางจนเป็นข่าวฉาวระจอนไปทั่วโลกอยู่ เห็นแม่เจ้าประคุณยืมหวานปานน้ำผึ้งแบบนี้ก็เถอะ เวลาโกรธขึ้นมาก็คือไอ้งูเห่าชีวิตลูกนาคผู้หญิงดีๆ นี่เอง!

“เข้าตัวซะงั้น” อลันยิ้มแห้ง แต่ยังไม่ยอมเลิกรา “มันไม่สนก็ไม่ได้หมายความว่าไม่เคยสนนี่ ไม่อย่างนั้นจะมีลูกหลานเหลนโหลนแบบเธอได้ยังไงกันเล่า จริงไหม อีกอย่างนะ มันอยู่มานานเป็นพันปี เธอไม่มีทางรู้แน่ว่ามันใช้ชีวิตเสเพลแบบไหนมาบ้าง เปลอๆ มันอาจจะร้ายกว่าฉันอีก”

“รินว่าร้ายพอกันทุกคนนั่นแหละ คุณฤกษ์นะก็ด้วย” หญิงสาวยิ้มน้อยๆ พลังส่ายหน้าอย่างระอาใจ “แต่ถ้าถามว่าใครใจร้ายที่สุดก็โนเอลนี่ละ แกลิ่งให้คุณมาร์คทำงานหนักจนแทบไม่มีเวลาไปเจอคุณแซมเลย”

“ก็สมควรแล้วนี่ รืออันหมั้นกับแซมลับหลังฉัน ไม่สั่งให้ถอนหมั้นก็ตีเท่าไรแล้ว” แมวขี้หวงขู่ฟ่อๆ...หวงไปหมดทุกอย่างนั่นละ ตั้งแต่คู่นั้นยันน้องสาวต่างบิดา “แค่ให้จัดการดูแลเรื่องสร้างสวนหย่อมนิดๆ หน่อยๆ

จะอะไรนักหนา”

“นิดหน่อยที่หนักันจะ โนเอลเร่งให้ต้องสร้างเสร็จภายในสามเดือน
อย่างนั้นจะเป็นไปได้ยังไงกัน”

กัณฑ์ดารินทร์ระบายลมหายใจยาว โครงการสร้างสวนกุหลาบกลาง
ใจเมืองแทนที่บ้านของเธอและอรอุมาที่ถูกไฟไหม้จนวอดไปนั้นใช้ว่านี่จะทำ
ทำก็ทำได้โดยง่ายเสียเมื่อไหร่กันแล้ว แม่เจ้าหน้าทีตำราจู้แล้วว่าคนร้ายที่
เป็นตัวการในการวางเพลิงคือกรวิชัยผู้เสียชีวิตอย่างน่าเวทนาในกองเพลิง
แต่การสืบเสาะหาหลักฐานอื่นๆ ประกอบเพื่อสรุปคดีนั้นกลับใช้เวลามากกว่า
ที่คิด ทำให้ต้องปิดตายสถานที่เกิดเหตุเอาไว้จนกว่าการสืบสวนจะจบลง
ทว่า...ดูเหมือนแมวจอมเอาแต่ใจอย่างอลันจะไม่ยอมเข้าใจอะไรทั้งสิ้น เมื่อ
เขาอยากได้สวนหย่อม มาร์คก็ต้องบันดาลให้ดังปรารถนาในเวลาที่กำหนด
ดังนั้นต่อให้ต้องสลัดสูทแล้วลงมือขุดดินปลูกกุหลาบด้วยตนเอง เลขาฯ
หนุ่มก็ต้องทำให้ได้ มิเช่นนั้นงานวิวาท์ระหว่างเขากับซาแมนธาได้เป็นหมัน
สมใจเจ้านายแน่!

“ถ้าขึ้นช้ากว่านั้น เธอคงยกที่ดินผืนนั้นไปลอบใจพงษ์เทพกับยายป้า
กานดาแน่ๆ ฉันยอมไม่ได้ ที่นั่นคือบ้านของเธอกับคุณยาย ฉันไม่มีวัน
ปล่อยให้ตกไปอยู่ในมือคนละโมภพวกนั้นเป็นอันขาด ลูเปิดให้เป็นสวน
สาธารณะไปเสียเลยไม่ดีกว่าหรือไง ส่วนเธอก็เตรียมตัวกลับอังกฤษกับฉัน
หลังงานแต่งของเราได้เลย”

ใช้ว่าเขาไม่สงสารญาติผู้ใหญ่ของกัณฑ์ดารินทร์ แต่เมื่อนึกถึงเรื่อง
ที่ทั้งคู่เคยคิดล่อลวงกัณฑ์ดารินทร์ให้แต่งงานกับไอ้หมอมหาकुอาฆาตของเขา
เพื่อหาทางสูบที่ดินผืนงามแล้ว ความรู้สึกเวทนามก็ลดลงไปกว่าครึ่ง ยิ่งเห็น
ทั้งสองคนร่ำให้ผ่านสื่อเรียกร้องความเป็นธรรมให้แก่ลูกชายผู้ล่วงลับและ
กล่าวหาว่ากัณฑ์ดารินทร์ต่างๆ นานาแล้ว เขาก็ก็อยากเลาะพินคนพวกนี้
ให้หมดปาก...ลูกตัวเองไม่เคยดูแลเอาใจใส่ พอลูกทำเรื่องชั่วก็โทษว่าเกิด
จากการชักนำของคนอื่นไปเสียนี้ จริงอยู่ว่าพงษ์เทพกับกานดาไม่รู้เรื่อง

ร่างปีศาจของกรวิชัย และความสูญเสียที่เกิดขึ้นกับดชยัหัวใจของพวกเขา จนเหลือเหลือไม่เป็นชิ้นดี แต่ไม่ได้หมายความว่า จะฉวยโอกาสป้ายความผิดให้กัณฑ์ดารินทร์ได้ตามชอบใจเสียเมื่อไหร่กันแล้ว

“เรื่องนั้น...” กัณฑ์ดารินทร์หลุบตาลง “หลังจากเฝ้ากระดุกของคุณยายถูกไฟไหม้ไปหมด เขตอาคมที่คุณปู่ร้ายมนตร์กำกับเอาไว้ก็สลายไปด้วย ที่ดินผืนนั้นไม่ปลอดภัยสำหรับรินอีกต่อไปแล้ว ดังนั้น...ถ้าจะยกให้คนอื่น...”

“จะไม่มีกรายกที่ให้ใครทั้งสิ้น ที่ดินผืนนั้นจะต้องเป็นส่วนหย่อมเท่านั้น ถ้าสองคนนั้นยังกล้าเอ่ยปากอะไรอีก ฉันจะเปลี่ยนจากสวนหย่อมเป็นสุสานฝังพวกมันแทน”

ไม่พูดเปล่าอลันยังกางกรงเล็บแหลมคมราวใบมีดให้หญิงสาวดูอีกต่างหาก

“นิสัยไม่ดีเลย เอะอะก็ขู่อยู่เรื่อย โนเอล...”

ตึง!

เสียงของหญิงสาวขาดหายไปทันทีที่วัตถุขนาดใหญ่กระแทกบนกระโปรงหน้ารถที่กำลังแล่นด้วยความเร็วจนรถบิดไปด้านซ้ายและเกือบควบคุมการทรงตัวไม่ได้ เดชะบุญที่ชายหนุ่มประคองพวงมาลัยได้อย่างทันท่วงที รถจึงไม่แลลลงข้างทางแล้วพลิกคว่ำ

“ฉิบหาย!”

อลันสับสนเสียงดังลั่นเมื่อเห็นถนนตัดาวาลิ่งที่อยู่หน้ารถไม่ใช่ก้อนหินหรือเหวหวัตตุจากปากฟ้า แต่เป็นมนุษย์ผู้ชายที่มีเรือนกายใหญ่โตราวยักษ์ปักหลั่น แม้จะสวมเสื้อยืดกางเกงยีนแบบคนปกติธรรมดาทั่วไป แต่ดวงตาสีแดงแก่ก่ำที่ซ่อนอยู่ด้านหลังเรือนผมหยักศกที่ยาวรุงรังปรกใบหน้าบ่งชัดว่าตัวตนที่แท้จริงของเขานั้นห่างไกลจากความเป็น ‘มนุษย์’ มากโข!

เปโตร!

นั่นคือชื่อแรกที่แวบเข้ามาในสมองของอลัน เขาแยกเขี้ยวแล้ววัง

ทรงเลื้บหมายจะเจาะทะลุกระจกหน้าไปขย้ำคอลิ่งมีชีวิตแปลกปลอมที่เกาะ
อยู่หน้ารถ

“อย่านะ โนเอล!”

กัณฑ์ดารินทร์รีบขุดข้อมือของชายหนุ่มเอาไว้แน่น ดวงตาตื่นระริก
อย่างตื่นตระหนกกระคนหวาดหวั่น ไอสังหารรุนแรงที่แผ่ซ่านออกมาจาก
อมนุษย์เบื้องหน้าทำเอาขนอ่อนบนกายลุกชัน เพียงครู่เจ้าของดวงตาสีแดง
เหมือนหยาดโลหิตก็กระโจนหนีหายไปท่ามกลางความตื่นตะลึงของผู้ร่วม
ใช้ห้องถนนคนอื่นๆ

“ไอ้เวรเอ๊ย!” อลันท์กรรถเข้าจอดข้างทางแล้วผลักประตูให้เปิดออก
อย่างรวดเร็ว “มันต้องใช้ไอ้เปโตรแน่ อย่าลืงจากรถเป็นอันขาดนะริน เดี่ยว
ฉันมา”

“อย่าตามไปนะโนเอล นั่น...นั่นไม่ใช่เปโตร...” กัณฑ์ดารินทร์ตัวสั่น
“เขา...เขาเป็นเหมือน...โนเอล”

“เหมือนฉัน?” อลันท์หันกลับไปหาหญิงสาวทันควันพลางเลิกคิ้วขึ้น
อย่างประหลาดใจ “เป็นคนต้องสาปอย่างนั้นหรือ...”

“ใช่...แล้วเขาก็แข็งแกร่งกว่าโนเอลมากด้วย เขา...อันตรายมาก โนเอล
ห้ามตามเขาไปนะ”

สัมผัสพิเศษที่เพิ่มพูนขึ้นอย่างมากมายมหาศาลหลังผนึกคลายออก
ส่งเสียงร้องเตือนหญิงสาวอยู่เป็นระยะ เธอตอบไม่ได้ว่าทำไมถึง รู้ ว่าตัวตน
ที่แท้จริงของสิ่งมีชีวิตเมื่อครู่ นั้นคืออะไร เธอเพียงแค้นรู้เท่านั้นเอง

“พูดเป็นเล่น โนโลกนี้ไม่มีใครอันตรายเท่าไอ้คุณปู่ผีของเธออีกแล้ว
ละน่า”

“มีสิ...” กัณฑ์ดารินทร์เงยหน้าขึ้นมองคู่หมั้นหนุ่มตรงๆ “ผู้ชายคน
เมื่อกี้ไง เขา...อันตรายพอๆ กับคุณปู่เขียวละ เรา...เราต้องกลับไปหาคุณปู่
เราต้องรีบบอกคุณปู่ให้รู้โดยเร็วที่สุดว่ายังมีคนต้องสาปอยู่ในไทยอีกคน”

Wounded

-บาดเจ็บ-

A bruise is tender

รอยช้ำนั้นนุ่มนวล

but does not last,

แต่ไม่ทนทาน

it leaves me as

เพียงไม่นานก็จากจร

I always was.

ดังที่ฉันเองก็เป็น

But a wound I take

ว่าแผลที่ฉันกรีด

much more to heart,

ไว้ข้างเคียงใจ

for a scar will always

เพื่อให้แผลเป็นนั้น

leave its mark.

ทิ้งรอยไว้ตลอดกาล

And if you should ask me

หากเธอถามฉัน

which you are,

ว่าเธอเป็นอย่างไหน

my answer is -

คำตอบของฉัน

you are a scar.

คือเธอ นั่นคือแผลเป็น

กระสุนนัดที่ ๑

“ฝนมามีตขนาดนี้ เกือบของเหอะเจ็ลลี ขึ้นซ้ำได้เจ็งบึงกันพอดี”

เจนาภแหงนมองท้องฟ้าเบื้องบน เมฆฝนดำทะมึนคล้อยตัวลงต่ำ มองเห็นได้ชัดแม้อยู่ในความมืดของราตรีกาล เสียงครืนๆ ดังแว่วให้ได้ยิน เป็นระยะสลับกับแสงสว่างวาบแปลบปลาบอันเป็นสัญญาณว่าอีกไม่ช้า สายฝนคงกระหน่ำลงมาอย่างไม่ลืมหูลืมตาเช่นที่ผ่านมามาตลอดอาทิตย์

“เจ็งบ้าเจ็งบอะอะไรเล่า ปากไม่เป็นมวงคลอีกแล้วนะไอ้เจง” ปณาลี ตัวตาค้อนคนพูดตาแหวกกลับก่อนจะลุกขึ้นเท้าเอวมองแล้วแหงนหน้าขึ้นมองฟ้าบ้าง “จะเข้าหน้าหนาวแล้วยังขยันตากอะไรกันนักกันหนา คนค้าคนขายเตื่อตร้อนจะแย่แล้ว”

หญิงสาวถอนใจ เมฆฝนที่คล้อยต่ำลงทุกทีบังคับให้เธอและบรรดาพ่อค้าแม่ขายในตลาดนัดกลางคืนที่กำลังเป็นที่นิยมในหมู่วัยรุ่นนับร้อยชีวิต ต้องเก็บสินค้านั้นเข้าร้านเป็นคอนเซ็ปต์หลักของตลาดแห่งนี้ ทั้งเสื้อผ้า กระเป๋า รองเท้า และเครื่องประดับต่างๆ ใส่กล่องอย่างเร่งรีบ เพราะหากรอจนพระพิรุณเปรายปราย ข้าวของประดามีเป็นได้เปียกจนเสียหายหมดแน่

“โอ๊ย...จ๊ะจะเตื่อตร้อนเอาไว้ ขายตืออย่างกับแจก หกโมงเย็นเปิดร้าน บู้บ ผู้ขายต่อแถวบู้บ หางแถวยาวไปถึงสุโขง-โกลกโนน แล้วโนน...เห็นหรือเปล่าว่าแม่ค้าแถวนี้มองเจ๊กันตาเขียวทุกคน”

เจนาภบุญย์ใบ้ให้หญิงสาวมองไปยังแผงขายเสื้อผ้าที่อยู่ในเต็นท์ฝั่งตรงข้ามแล้วหัวเราะคิกคัก จริงอยู่ว่าตลาดนัดกลางใจเมืองแห่งนี้มีร้านขายสินค้าอินดี้ให้เลือกสรรนับร้อย แต่ร้านของปณาลีหรือเจ๊ลิของเธอเป็นร้านที่ขายดีติดอันดับต้นๆ ที่เดียว ไม่ใช่แค่เพราะเสื้อผ้าและเครื่องประดับของเธอโดดเด่นแปลกตาเพียงอย่างเดียว แต่เป็นเพราะรูปโฉมงามหยดย้อยของแม่ค้าสาววัยยี่สิบปีผู้นี้อีกด้วย

ใช่...ปณาลีเป็นคนสวย...

สวยชนิดที่ลองใครได้เห็นเข้าครั้งหนึ่งต้องหันกลับมามองเหลียวหลังกันคอแทบหักเสียด้วย เธอมีดวงหน้าหวานหยาดยิ้มปานน้ำผึ้ง ประดับด้วยดวงตาคมซึ่งสีน้ำตาลใสแจ้วที่รับมาจากบิดาผู้เป็นลูกครึ่งไทย-อังกฤษ เรือนผมหยักศกสีน้ำตาลเข้มที่ยาวระบับเอนทำให้ดูคล้ายนางเงือกในเทพนิยาย ยิ่งเจ้าตัวใจกว้าง สวมเสื้อกล้ามตัวบางที่รัดตึงแน่นให้เห็นทรวงอกอวบอ้อม และสวมกางเกงยีนขาสั้นกุดอวดเรียวกาเล็กเพรียวและขาจัดเหมือนไม่เคยต้องแดดเต็มตาเช่นนี้ด้วยแล้ว จึงไม่น่าแปลกใจว่าทำไมลูกค้าหนุ่มๆ หน้าเดิมๆ ถึงขยันแวะเวียนมาซื้อเสื้อยืดสกรีนลายเก๋เก๋ของเธอกันคนละตัวสองตัวแทบทุกคืน ต่อให้ซื้อซ้ำแล้วซ้ำอีกก็ยังซื้อด้วยหวังว่าอาจโชคดีได้ สานสัมพันธ์กับแม่ค้าคนงามได้สักวันหนึ่ง

โอ...โอ้พวกหน้าโง่ ไม่รู้เสียแล้วว่าเจ๊ลิของเธอเขียวลากดินขนาดไหน ซินทำตัวเป็นพ่อบุญทุ่มไม่ดูตาม้าตาเรือเป็นได้หมดตัวจนไม่เหลือแม้แต่กางเกงชั้นในแน่!

คิดถึงตรงนี้เจนาภก็ก้มลงมองตนเองอย่างสังเวชใจ เขาอ่อนกว่าปณาลีสองปีแถมยังไม่ใช้คนรูปหล่อพอรวมาจากไหน เป็นเพียงเด็กวัยรุ่นนเชื้อสายจีนหน้าละอ่อน ขนาดพยายามตัดผมทรงอันเดอร์คัต โถ่ด้านหลัง

และด้านข้างจนเกือบเหลือด้านบนไว้แต่งทรงตามสมัยนิยม รวมไปถึง เจาะหู ไว้ครานิดๆ เพื่อให้ดูมาดเข้มเหมือนหนุ่มใหญ่ แต่ดูอย่างไรก็ตลก เหมือนเด็กประณมริตติคหนดพลอมจนต้องโกนทิ้งเสียนี้ ครั้นทำใจกล้าหอบ เงินเก็บทั้งหมดที่มีไปร้านสัก บอกช่างให้สักลายที่ทำให้ดูเที้ยมหาญบน ข้อมือขวาไล่ไปยังหัวไหล่เลียนแบบนักร้องชื่อดัง แต่เพียงแค่ว่าลงเข็มแรก เขาก็แหกปากร้องเหมือนหมูถูกเขียด สุดท้ายทนความเจ็บปวดไม่ไหว ช่าง จึงถมสึบนลวดลายถึงเพียงแค่ออกของเขเท่านั้น ทั้งโครงร่างที่สักด้วย หมึกสีดำไว้บนเนื้อตัวเขามาจนทุกวันนี้ ร้ายไปกว่านั้นคือหลังจากสักรูปสิงโต คำรามครึ่งๆ กลางๆ บนแขนแล้ว เขาก็จับใช้หนักจนต้องนอนชมอยู่ สามวันสามคืนกลายเป็นที่ล้อเลียนของจอมใจ พี่สาวตัวแสบผู้ประกาศเสียง ดังฟังชัดว่าจะล้อเรื่องนี้ไปยันลูกหลานบวช เรื่องถูกจอมใจล้อเลียนนั้นเขา ชินชาเสียแล้ว แต่ปัญหาคือพี่สาวจอมปากมากเป็นเพื่อนสนิทกับปณาลี นะสิ เธอจึงพลอยล้อเขอีกคน อายฉิบ!

“ไอ้ย...ใจกว้างประหนึ่งแม่น้ำฮวงโห ลงทุนโซว์เนื้อตัวขาวจ้ะให้ ผู้ชายดูฟรีๆ ก็ต้องขายดีเป็นธรรมดา”

แม่คำที่กำลังวุ่นกับการเก็บของอยู่ฝั่งตรงข้ามเงยหน้าขึ้นพูดลอยๆ โดยไม่เอ่ยชื่อ แต่ทำเอาคนฟังอย่างเจนาพโกธรขึ้นมาติดหมัด หันไปถลึงตา ใส่คนพูดอย่างเอาเรื่อง

“จะเข้าหน้าหนาวแล้ว ไม่คิดจะเก็บปากไว้แตกหน้าหนาวบ้างหรือ พี่เดือน ทำไมช่างขยันแกลงปากไปชนตีนคนอื่นอยู่เรื่อย”

“อ้าว ไอ้เด็กปากนรก จะเอาใช้ไหม” ดุจเดือนลุกขึ้นเท้าสะเอวไปหน้า กลมเป็นบิตเบี้ยวด้วยความโกรธ

“อย่างพี่นะ ผมไม่ ‘เอา’ หรือ ให้พี่ยังโกรธเลย”

“พอแล้วไอ้เงิน ไปซื้อกาแฟที่ร้านป่าเพียรให้พี่ที บอกว่าเหมือนเดิม ใส่นมชั้นเยอะๆ ส่วนเราอยากกินอะไรก็ซื้อเอาตามใจ”

ปณาลีควักธนบัตรใบละห้าร้อยบาทส่งให้หนุ่มรุ่นน้องเพื่อตัดราคาญ

สีหน้าของหญิงสาวนิ่งเหมือนไม่รู้สึกรู้สมกับสิ่งที่เพิ่งได้ยินสักนิด เจนภาพ
เสียอีกที่ดูจะเป็นเดือดเป็นร้อนแทนจนแทบเต้นเป็นเจ้าเข้า

“แต่เจ้...”

“ไม่มีแต่” หญิงสาวซึ่งตาดู “ถ้าเถียงกัน ทะเลาะกันแล้วได้เงิน พี่จะ
ไม่ห้ามเลย นี่เถียงกันไปก็ไม่ได้อะไร ผลอๆ เกิดเลยเถิดลงไม้ลงมือกันขึ้น
มาก็เป็นเรื่องต้องไปประกันตัวกันวันวายุ เสียเวลาทำมาหากินเปล่าๆ แถม
เสียเงินอีก”

“แหม...หายใจเข้าออกเป็นเงินอย่างเดียวเลยนะ” เจนภาพรับเงินมา
อย่างเสียไม่ได้ เขาแหม้มปากแน่นขณะหลุบตาลงมองธนบัตรสีม่วงในมือ
“ตั้งแต่เปิดร้านมา ยายเจี๊ยะอ่างนั่นก็เขวเราทุกวันจนผมจะทนไม่ไหวแล้ว
นะเจ้”

“ก็อย่าไปสนใจสิ เรามาขายของนะ ไม่ได้มาเปิดบ่อนชนไก่ ถึงต้อง
ชนกับใครต่อใครเขาไปเสียหมด” ปณาลีถอนใจอีกคำรบ เธอปรายตามอง
‘เจี๊ยะอ่าง’ ของเจนภาพราวเสี้ยววินาทีก่อนจะลงมือเก็บเสื้อผ้าพับใส่ลัง
พลาสติกอย่างรวดเร็วและเป็นระเบียบ

ชายหนุ่มไม่ใช่คนเดียวที่เรียกดูจเดือนว่าเจี๊ยะอ่าง คนค้าคนขายใน
โซนเสื้อผ้าก็มักเรียกแม่คำร้างใหญ่ลับหลังเช่นนี้กันแทบทั้งนั้น หญิงสาวเคย
ได้ยินว่าดูจเดือนแก่กว่าเธอไม่มาก เพียงแต่มีผิวคล้ำและรูปร่างอวบอ้วนจึง
ดูแก่กว่าอายุจริงอยู่สักหน่อย

“อีกอย่างนะ ที่เขาพูดมันก็เป็นเรื่องจริงไม่ใช่หรือไง” ปณาลีหัวเราะ
แกนๆ

ในภาวะเศรษฐกิจซบเซาเช่นนี้ หากไม่คิดหาวิธีกระตุ้นยอดขาย
เสียบ้าง ร้านของเธอคงต้องปิดกิจการไปนานแล้ว แรกเริ่มเดิมทีที่ต้องสวม
เสื้อผ้าเช่นนี้ก็รู้สึกกระดากไม่น้อย แต่เมื่อนึกว่าเงินที่ได้มาจะกลายเป็น
ค่าเล่าเรียน ผิวหนังบนหน้าก็เริ่มหนาขึ้นมาในบัดดล พอสักเดือนสองเดือน
ให้หลังก็กลายเป็นว่าชินชาและเริ่มโต้ตอบคำเกี้ยวพาราสีของลูกค้าได้โดย

ไม่รู้สิไม่รู้สมิใดๆ อีก ยิ่งจ่อมใจส่งเจนาพมาคอยนั่งเฝ้าระวังความปลอดภัยให้ทุกวันแบบนี้ด้วยแล้ว เธอก็พออุ่นใจได้บ้าง

“นี่ถ้าไม่เพราะลุงกับป้าใจเอางเงินไปให้เจ็ดหาวันผลาญจนหมด เจ๊ก็ไม่ต้องลำบากมาหาเงินเรียนสายตัวแทบขาดแบบนี้หรอก”

“เราเคยคุยกันแล้วนะว่าจะไม่พูดถึงเรื่องนี้อีก” ปณาลีเรียงเลื้อยียดจนเต็มลังพลาสติกใบแรกแล้วปิดฝาอย่างแน่นหนา “รีบไปซื้อกาแฟได้แล้ว เร็วเดี๋ยวป้าเพียรเก็บร้าน ปิดดกินกันพอดี”

พูดจบหญิงสาวก็หันไปเก็บของต่อ ทั้งให้ชายหนุ่มยื่นทำท่าฮึดฮัดขัดใจอยู่ครู่ใหญ่ก่อนจะเดินบึ่งบึ่งไปซื้อกาแฟเจ้าโปรดของเธอที่อยู่ห่างออกไปอีกสองล๊อค จังหวะที่เขาเดินผ่านหน้าร้านของลุงเดือน เจ้าของร้านร่างอ้วนก็เบะปากใส่

“โถ...ไอ้หมามองเครื่องบิน เกาะผู้หญิงกินไปวันๆ”

“โถ...อีช่างสาร!” เจนาพตอกกลับอย่างเผ็ดร้อนโดยไม่รอช้า

“ไอ้เจน!” ปณาลีร้องเรียกเสียงดัง “ไปซื้อกาแฟ!”

แม้จะโกรธเพียงใด แต่เมื่อหันกลับไปเห็นสีหน้ากึ่งบึ้งกึ่งระอาใจของหญิงสาว เจนาพก็จำต้องยอมถอยโดยไม่มีทางเลือก ดุงเดือนพูดไล่หลังเขาไปอีกสองสามประโยค แต่เขาพยายามไม่ใส่ใจและเดินไปที่ร้านกาแฟตามคำสั่งของปณาลีแต่โดยดี

“เด็กจริงจริง” ปณาลีพึมพำพาลางเก็บของมือเป็นระวิง กลืนชิ้นของดินที่ลอยมาเตะจมูกเป็นการเตือนว่าอีกไม่ช้าสายฝนคงกระหน่ำลงมาชนิดไม่ลืมหูลืมตาเป็นแน่

ที่จริง...จะว่าเธอไม่รู้สิก็ใดๆ กับคำพูดของลุงเดือนก็ดูจะเป็นการหลอกตนเองอย่างน่าสมเพช แต่เมื่อเทียบกับคำพูดบาดหูของดารณีผู้เป็นป้าที่เธอต้องทนฟังอยู่ทุกเมื่อเชื่อวันแล้ว คำพูดของลุงเดือนถือว่าห่างชั้นกันมากนัก อย่างน้อยก็ไม่มีคำว่า ‘นั่งลูกลม’ หรือ ‘นั่งกาฝาก’ ให้ปวดหัวใจนั้นละน่า

มือเรียวยาวงักเมื่อหันไปเห็นเงาสะท้อนของตนในกระจกเงาสำหรับให้ลูกค้าส่องตอนลองเสื้อผ้า ผิวขาวจัดและเส้นผมสีอ่อนที่สืบทอดมาจากฝั่งบิดาทำให้เธอดูแปลกแยกจากคนรอบข้างอย่างเห็นได้ชัด แม่เธอไม่เคยรู้สึกว่ารูปลักษณ์ของตนเป็นปกติเลย แต่บางครั้งก็รู้สึกว่ามันชักนำภัยมาหาโดยไม่รู้สึกตัวอยู่บ่อยๆ เช่นกัน

“สี่ แกนี่ขาวดีจริงๆ นะ...”

เสียงกระซิบแหบโหยดังขึ้นในห้วงความคิด ปณาลีรู้สึกเหมือนกลืนแอลกอฮอล์จากลมหายใจที่สัมผัสในระยะเวลาประชิดคือนั้นยังคงหมั่นติดจุ่มอยู่ไม่หายและน่าขยะแขยงเป็นที่สุด เพียงแค่คิดว่าวันที่ที่กลับบ้านจะต้องพบเจอกับเหตุการณ์ซ้ำเดิม หญิงสาวก็รีบหยิบโทรศัพท์มือถือถือออกมาจากกระเป๋าสะพายใหม่พรมใบใหม่ที่ประดิษฐ์เองแล้วต่อสายหาเพื่อนสนิททันที

“จอม คีนี่ฉันไปนอนบ้านแกได้ไหม”

เพียงแค่คนปลายสายกดรับ ปณาลีก็กรอกเสียงลงไปโดยไม่เสียเวลา ทักทาย ด้วยสนิทกันเสียจนเคยชินเสียแล้ว

“ถึงไม่ขอ ฉันก็จะชวนอยู่แล้ว ใครจะปล่อยให้กลับไปอยู่กับไอ้ลุงบ้ากามของแกกันเล่า” จอมใจตอบรับทันควัน “นี่ไอ้เจนนีโทร. มาหาเมื่อก็บอกให้ชวนแกกลับมาค้างที่บ้านด้วย นี่มันหวังแกยิ่งกว่าฉันอีกนะ”

“โทร. ฟ้องเรื่องฉันใช้ให้ไปซื้อกาแฟละไมว่า” ปณาลีหัวเราะ รู้สึกอับอายใจไม่น้อยที่ได้รู้ว่าตนเองไม่ได้เผชิญปัญหาล้านแปดบนโลกใบนี้เพียงลำพัง “แล้วนี่ถึงบ้านหรือยัง อยากกินบะหมี่หมูแดงรอบดึกไหม เดี่ยวซื้อไปฝาก จะได้มีแรงท่องหนังสือ”

“ถึงบ้านตั้งแต่เย็นแล้ว ไม่ต้องซื้ออะไรมานะ คุณนายแม่ทำกับข้าวไว้เผื่อแกเยอะเลย ขึ้นแกซื้อบะหมี่มาได้ก็รอตาย เสียศักดิ์ศรีคุณนายประไพหมด”

“เออ ฉันก็ลืมอยู่เลยว่าบ้านแกเป็นร้านขายข้าวแกง” หยาดฝนเม็ดโตที่หล่นแะลงมาบนหน้าผากเรียกให้หญิงสาวต้องเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า

ขมุขกมัวเบื่องบน “แค่นี้ก่อนนะจอม ฝนลงแล้ว ฉันต้องรีบเก็บของก่อน”

ปณาลีกดตัดสาย แล้วรีบอบเครื่องประดับแฮนด์เมดทั้งหมดลง
กล่องใส่เครื่องประดับในคราวเดียว จากนั้นจึงวางเทินขึ้นไปบนกล่องเสื้อผ้า
อย่างคล่องแคล่ว...นี่ก็แล้วก็น่าทึ่ง ตอนสอบเข้าคณะศิลปกรรมศาสตร์
สาขาวิชาศิลปะการออกแบบพัสดุกรรมได้ใหม่ ๆ เธอใฝ่ฝันว่าสักวันจะเป็น
ดีไซเนอร์ชื่อดังให้ได้ ไม่นึกเลยว่าสุดท้ายก็ต้องดรอปเรียน ออกมาขาย
เสื้อผ้าแนวสตรีตเพื่อหาเงินเรียนต่อ ทั้งที่เหลืออีกปีเดียวก็จะเรียนจบแล้ว

แต่ชีวิตคนเราก็มักมีเรื่องไม่คาดฝันเกิดขึ้นเสมอไม่ใช่หรือ ดูเรื่องของ
เธอเป็นตัวอย่าง วันหนึ่งเคยมีพ่อแม่อยู่กันพร้อมหน้า จู่ ๆ ก็ถูกทิ้งให้
เผชิญโลกตามลำพังเสีย...

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองฟ้า รู้สึกสะท้อนอยู่ในอก บางทีก็อยากรู้
เหลือเกินว่าสองคนที่อยู่บนนั้นคิดถึงลูกสาวคนนี้บ้างไหมหนอ...

“เอ๊ะ ทำไมไม่มีแค่แปดกล่อง แล้วกล่องเครื่องประดับหายไปไหน”

ปณาลีขมวดคิ้วขณะหยอหยนกล่องข้าวของขึ้นรถกระบะคันเก่า
คร่ำคร่าที่พ่อของเจนภาพกับจอมใจมีน้ำใจให้ยืมใช้เป็นครั้งคราว เธอจำได้
แม่นยำมีกล่องเสื้อผ้าทั้งหมดหกกล่อง กล่องสำหรับใส่อุปกรณ์กระจุก-
กระจกรวมไปถึงไม้แขวนเสื้อสองกล่อง และมีกล่องขนาดรองลงมาหน่อย
สำหรับใส่เครื่องประดับจำพวกต่างหู สร้อยคอและแหวนอีกหนึ่งกล่อง

“หือ?” เจนภาพชะโงกหน้าไปมองด้านหลังรถกระบะแล้วทำท่าเหมือน
เพิ่งนึกอะไรออก “อ้อ...สงสัยลืมไว้ที่แผงแนวๆ เลย เดี่ยวผมลงไปเอาให้
นะจ๊ะ”

“ไม่ต้องหรอก ขนกล่องพวกนี้ขึ้นรถไปเถอะ เดี่ยวพี่ไปเอาเอง มัน
ไม่ได้หนักอะไรกันหนา” หญิงสาวพูดจบก็ออกเดินโดยไม่รอคำตอบจาก
อีกฝ่าย

“เฮ้ย! เจ้ ฝนลงแล้วนา เดี่ยวได้เปียกเป็นลูกหมาตักน้ำพอดี”

“พี่กระหม่อมหนาน่า หัวดีไม่ถ้ามหาแน่” ปณาลีพูดกลัวหัวเราะ
“ขนของให้เสร็จจะยะ อย่าอู้เด็ดขาด ไม่งั้นจะตัดค่าแรง”

“แค่อิวัลตินแก้วสองแก้วเรียกว่าค่าแรงได้ด้วยหรือจ้ะ”

หญิงสาวยกไหล่แล้วออกเดินโดยไม่สนใจเสียงบ่นไล่หลังของหนุ่ม
รุ่นน้องด้วยชินเสียแล้ว เธอหลุบตามองนาฬิกาข้อมือที่ขี้ออกเวลาเกือบ
เที่ยงคืนแล้วเลือกเดินลงจากอาคารจอดรถทางบันไดหนีไฟแทนการใช้ลิฟต์
โดยสาร ตามปกติแล้วในช่วงเวลานี้บรรดาพ่อค้าแม่ขายและผู้คนที่มา
เดินเที่ยวตลาดนัดกลางคืนมักใช้บริการลิฟต์กันจนแน่นขนัด การใช้บันได
หนีไฟจึงรวดเร็วกว่าหลายเท่าตัว

อาคารจอดรถยี่สิบชั้นของห้างสรรพสินค้ายักษ์ใหญ่ที่เป็นเจ้าของ
ตลาดกลางคืนยอดนิยมแห่งนี้ แม้ไม่สะดวกสบายสำหรับการขนข้าวของ
เท่าใดนักเพราะอยู่ห่างจากตลาดพอสมควร แต่อัตราค่าบริการจอดรถถือว่า
ค่อนข้างถูกเมื่อเทียบกับทำเลที่ตั้งใจกลางชุมชนอีกทั้งยังเปิดไฟสว่างไสว
มียามรักษาความปลอดภัยคอยเดินตรวจตราเป็นระยะ ถึงกล้องวงจรปิดจะ
ใช้งานไม่ได้จริง ก็ยังจัดว่าความปลอดภัยอยู่ในระดับดี...

กึก!

หญิงสาวชะงักฝีเท้าเมื่อปลายรองเท้าผ้าใบสีขาวเตะวัตถุบางอย่าง
บนชั้นพักบันไดชั้นหก เมื่อก้มลงมองดูก็เห็นว่าเป็นถุงเงินและรีโมตรถยนต์
ยี่ห้อหรู และห่างออกไปไม่กี่เมตรมีเงาร่างหนึ่งนั่งพิงผนังอยู่ แม้ไฟสีส้มสลัว
บนเพดานจะไม่สว่างนัก แต่ยังคงมองเห็นได้อย่างชัดเจนว่าชายคนนั้นอยู่ใน
ในลักษณะการอันแปลกประหลาดยิ่ง เขานั่งเหยียดขา ศีรษะค้อมลงต่ำใน
ขณะที่แขนทั้งสองข้างตกลงข้างลำตัว ด้วยอาการตกใจ ปณาลีรีบปราด
เข้าไปแตะไหล่เขาแล้วเขย่าเบาๆ

“คุณคะ นี่คุณเป็นอะไร...”

เสียงของหญิงสาวกลืนหายเข้าไปในลำคอแทบจะในบัดดล เมื่อ
สัมผัสได้ถึงของเหลวเหนียวเหนียวฝ้ามืด

น้ำมัน...เลือด!

ปณาลีแทบเป็นลมลึนสติ ยิ่งได้เห็นว่ามีมาของหยาดเลือดสีเข้มคล้ำ ทั้งหมัดนั้นคือบาดแผลบนอกซ้ายของชายเคราะห์ร้ายด้วยแล้ว เธอก็ผงะถอยกรูดไปชิดผนังอีกด้าน ดวงตาเต้นระริกอย่างตื่นตระหนกในขณะที่เนื้อตัวสั่นเทาด้วยความหวาดกลัว ผู้ชายที่อยู่ตรงหน้าเธอนี้ยิ่งตัวอ่อนอยู่ แต่แฝงอกไม่เขยิบขึ้นลงบ่งชี้ว่าเขา...ไม่มีลมหายใจแล้ว! คิดถึงตรงนี้หญิงสาวก็กระโจนพรวดหวังจะวิ่งกลับขึ้นไปหาเงาภาพที่รออยู่บนลานจอดรถชั้นแปด

“มันหายไปไหนแล้ว!”

เสียงตะโกนและเสียงฝีเท้าหนักๆ บนบันไดเหนือคิระระทำให้ปณาลีต้องเปลี่ยนเป็นวิ่งลงไปยังชั้นล่างแทนด้วยความเร็วราวติดปีก หัวใจของเธอเต้นรัวจนแทบโผล่ออกมาจากอก เสียงที่ได้ยินอาจเป็นเสียงของกลุ่มคนที่สังหารชายคนเมื่อครู่ และหากพวกมันเห็นเธอเข้าก็อาจถูกฆ่าปิดปากก็เป็นได้ ดังนั้นเธอจำเป็นต้องวิ่งสุดฝีเท้า ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ห้ามหยุดเป็นอันขาด

“ตามมันไป เร็ว!”

ปณาลีจำไม่ได้ว่าตนเองวิ่งลงมาถึงชั้นใต้ดินได้อย่างไร เธอตั้งความหวังว่าจะพบใครสักคนและขอความช่วยเหลือได้บ้าง แต่กลับต้องผิดหวังเมื่อเห็นว่าลานจอดรถนั้นโล่งเตียน ไม่มีรถแม้แต่คันเดียว แคมยามรักษาการณ์ตัวอ้วนที่ชอบนั่งหลับอยู่หลังเสาเป็นประจำก็หายไปเสียเฉยๆ ทำให้เธอจำใจต้องเลือกทางที่สองคือพุ่งตรงไปยังประตูทางออกที่อยู่ใกล้กับตลาดใต้รุ่งมากที่สุด อย่างน้อยก็เป็นแหล่งชุมนุมมีผู้คนขวักไขว่ เธอน่าจะปลอดภัย...

ปัง! ปัง! ปัง!

เสียงปืนดังไล่มาจากด้านหลังทำเอาปณาลีสะดุ้งสุดตัว และเปลอกริตร้องออกมาด้วยความตกใจสุดขีด กระสุนที่พุ่งผ่านหน้าไปเจาะกับเสาคอนกรีตทางด้านซ้ายมือบังคับให้หญิงสาวต้องวิ่งไปอีกด้าน

“มันอยู่นั่น!”

“อย่า...อย่ายิง...ฉันไม่รู้เรื่องอะไรเลย...”

ปณาลีพูดแทบไม่เป็นคำ เธอยกมือขึ้นกุมศีรษะในขณะที่ข้างทั้งสองข้างสั้นจนไม่อาจขยับได้อีกต่อไป ดวงตาคู้งามเบิกกว้างเมื่อเห็นกลุ่มคนหน้าตาเทียมเกรียมห้าคนวิ่งกรูกันลงมาจกบันไดหนีไฟ ในมือของพวกเขาถือปืนกวดแกว่งไปมาประหนึ่งนกเลงโต

“นี่เด็กนี่เป็นใคร ไอ้เวรที่ยิงเสียไปไหนแล้ว”

“พวกเดียวกันหรือเปล่า!”

“ไม่...ไม่ใช่ซะ...” หญิงสาวปฏิเสธลาละลัก ปากกระบอกปืนที่เล็งมาทางเธอจากระยะไกลทำให้หญิงสาวตัวสั่นเกินกว่าจะควบคุมสติได้

ปัง!

กระสุนนัดหนึ่งพุ่งจากด้านหลังปณาลี แล้วเจาะเข้ากลางหน้าผากของชายที่ยืนอยู่ทางซ้ายมือล้มลงสิ้นใจในทันที หญิงสาวกรีดร้องเสียงหลงเป็นครั้งแรกในชีวิตที่เธอเห็นคนถูกยิงต่อหน้าต่อตาเช่นนี้

“มันอยู่นั่น!”

ปณาลีหือ้อตาลาย รู้สึกเหมือนตนเองกำลังจะต้องตายในอีกไม่กี่วินาทีข้างหน้า เมื่อเห็นกลุ่มชายฉกรรจ์ที่ยังเหลือรอดอยู่หันปากกระบอกปืนมาทางเธออย่างพร้อมเพรียงกัน แต่ชั่วเสี้ยววินาทีที่คิดว่าชีวิตของตนกำลังจะจบลง สิ่งที่พวกเขาเรียกว่า ‘มัน’ ก็กระโจนขึ้นมาขวางหน้าเธอเอาไว้ด้วยความเร็วเหนือมนุษย์

ปัง! ปัง! ปัง!

เสียงปืนดังรัวติดๆ กันหลายนัดทำให้ปณาลีต้องหลับตาปี๋ จึงไม่เห็นว่าการสุนเหล่านั้นพุ่งเข้าเจาะร่างใหญ่โตผิดมนุษย์มนาครบทุกนัด ทว่าเพียงครู่ก็ถูกดันออกมาทางบาดแผลและร่วงกราวลงสู่พื้น ก่อนที่แผลจะสมานตัวอย่างรวดเร็ว เหลือไว้เพียงคราบเลือดสีแดงคล้ำติดบนเสื้อยืดสีเขียวยาวข้อม้าของเขาเท่านั้น

“นี่...นี่มัน...มันไม่ใช่คน...มันเป็นปีศาจ!”

‘ปีศาจ’ ยังคงตีหน้าหนึ่งไร้อารมณ์ความรู้สึก มุมปากซ้ายกระตุกขึ้นนิดๆ มองดูเกือบคล้ายรอยยิ้มทว่าซัดซากว่ามาก เขายกปืนในมือขึ้นลั่นไกเข้ากลางแสกหน้าของชายอีกสองคนอย่างแม่นยำราวจับวาง ส่งผลให้คนที่เหลือตอบโต้ด้วยการรัวกระสุนใส่เขาอย่างบ้าคลั่ง

“มานี่!”

ชายหนุ่มปริศนาคว้าข้อมือของปณาลีเอาไว้แล้วกระซกให้ออกวิ่งไปยังประตูทางออก หญิงสาวมองแผ่นหลังกว้างที่อยู่เบื้องหน้าด้วยความรู้สึกสับสนระคนหวาดกลัว รู้สึกประหนึ่งเซลล์สมองตายไปแล้วจนไม่ยอมสั่งการใดๆ ทั้งสิ้น สิ่งเดียวที่ทำให้ระลึกว่าตนยังมีชีวิตอยู่ก็คือเส้นผมหยักศกยาวเคลือบไหลของผู้ชายเจ้าของมือใหญ่โตที่กำลังถูกรอบข้อมือของเธอเท่านั้น เส้นผมของเขาสะบัดไหวไปตามจังหวะการวิ่งราวกับเริงระบำ สีดำลึบดูราวตริกาลสนั่นกลมกลืนไปกับความมืดของทางเดินที่หลอกล่อไฟตติๆ ดับๆ อย่างน่าประหลาด เธอมีแว่แต่่มองมันโบกสะบัดจนแทบไม่ใส่ใจว่าสายฝนที่โปรยปรายลงมาจากท้องฟ้าเบื้องบนจะทำให้เปียกปอนเพียงไหน

เธอควร...หวาดกลัวที่สุดใในชีวิตไม่ใช่หรือ

เธอควร...หวังใจว่าเขาจะลั่นไกปืนในมืออีกข้างเข้ากลางแสกหน้าเธอเหมือนที่ทำกับผู้ชายกลุ่มเมื่อครู่สิ

แต่ไม่รู้ทำไม...เธอถึงรู้สึกว่าจะอยู่กับเขาแล้ว...เธอจะปลอดภัย...

ทุกความคิดสะดุดลงแต่เพียงเท่านั้นเมื่อชายหนุ่มกระซกแซนปณาลีเต็มแรงจนเธอต้องโน้มหน้าด้วยความเจ็บปวด เขาพาเธอวิ่งออกจากประตูตรงไปยังตลาดใต้ร่มในเขตชุมชนที่อยู่ห่างออกไปเกือบสองร้อยเมตรโดยไม่แม้แต่จะหอบหายใจสักนิด ที่จริง...ไม่มีแม้แต่เหงื่อให้เห็นสักหยดด้วยซ้ำ แต่ก่อนที่จะถึงตลาดเขากลับดึงเธอให้หลบเข้าไปในตรอกเล็กๆ ข้างตึกแถวแล้วใช้ร่างใหญ่โตของตนกำบังเธอเอาไว้

ปณาลีตัวลั่น รู้สึกเหมือนโลกทั้งใบกำลังพลิกคว่ำคะมำหงาย กำแพง

ตึกที่แนบอยู่กับแผ่นหลังเย็นเฉียบจับขั้วหัวใจ แต่เนื้อตัวด้านหน้าที่สนิทแนบอยู่กับกายสูงใหญ่กลับร้อนระอุปานภูษาบดด้วยเหล็กเผาไฟ หญิงสาวรวบรวมความกล้าเงยหน้าขึ้นมองชายหนุ่ม ก่อนจะตัวแข็งทื่อเมื่อพบว่าดวงตาคมกริบของเขาก็กำลังจับจ้องเธออยู่เช่นกัน ดวงตา...สีเขียวเข้มลึกเหมือนมรกตที่ทำให้หัวใจของเธอเต้นผิผิตจั่งหะ

“คะ...คะ...คุณ...”

เอ๋อได้เพียงเท่านั้น เขาก็ตะปริมฝีปากของเธอแล้วส่ายหน้าเป็นเชิงบอกไม่ให้พูด แสงไฟสลัววางถูกสายฝนพรางเอาไว้บางส่วน แต่กระนั้นก็ยังพอมองเห็นสิ่งรอบกายต่างๆ โดยเฉพาะ...เขา...ผู้ชายคนนี้สูงจนน่าตกใจ กล้ามเนื้อบนกายของเขาแข็งเกร็งประหนึ่งหลอมจากเหล็กกล้า โครงหน้าของเขาดูแปลกตา เห็นแวบแรกก็รู้ว่าไม่ใช่คนไทย แต่ก็ไม่เหมือนชาวตะวันตกด้วยเช่นกัน เขามีโหนกแก้มและคางสวยได้รูป ทว่าดูกร้าวกระด้างดูด้นเกินกว่าจะเรียกว่าหนุ่มรูปงามตามขนบนิยมได้

“มันต้องไปทางนั้นแน่”

เสียงพูดและเสียงฝีเท้ากระทบพื้นถนนที่เฉอะแฉะจึงงอไปด้วยน้ำฝนทำให้หญิงสาวต้องรีบหลบตาหันคว้น ความกล้าระคนลับสนพุงเข้าเกาะกุมหัวใจอีกครั้ง ในสมองเต็มไปด้วยคำถามนับร้อยนับพันที่ผุดขึ้นมาไม่ขาดสาย

นี่คือ...เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงหรือเธอกำลังฝันอยู่กันหนอ...

เขาเป็นใคร แล้วบาดหมางอะไรกับคนพวกนั้นจนถึงกับต้องฆ่าแกงกันแบบนี้ด้วย...

“ปลอดภัยแล้ว”

เสียงทุ้มลึกลงขึ้นพร้อมๆ กับที่แรงกดจากฝ่ามือใหญ่บนริมฝีปากค่อยๆ คลายออก ปณาลีลืมตาขึ้นช้าๆ แล้วพบว่าชายหนุ่มเจ้าของดวงตาคมกล้าดูจุนยั่นตาเหยี่ยวอันตรธานไปอย่างไร้ร่องรอยเหมือนตอนที่เขาปรากฏกาย เหลือเพียงกลิ่นคาวเลือดผสมกลิ่นบุหรืออ่อนๆ ที่เป็นหลักฐาน

ว่าเขามีตัวตนจริงๆ ไม่ได้เป็นเพียงจินตนาการเลื่อนเปื้อนของเธอ

หญิงสาวรูปร่างตัวลงนั่งกับพื้นอย่างสิ้นเรี่ยวแรง เธอยกสองแขนขึ้นกอดตนเองเอาไว้แน่นเพื่อหยุดอาการสั่นสะท้านที่ไม่รู้ว่าเกิดจากความหวาดกลัวหรือจากเขาคอนนั้นมากกว่ากัน

เขา...ผู้เป็นเหมือนนายุ สายลมอันไม่รู้ที่มา และไม่รู้ว่าจะพัดผ่านมาให้พบพานอีกหรือไม่...

กระสุนนัดที่ ๒

สายมากแล้ว แต่ปณาลียังคงนอนลืมตาโพลงอยู่บนที่นอน เธอไม่แน่ใจนักว่าภาพที่ผุดขึ้นมาในสมองยามนี้เป็นความฝันเลื่อนเปื้อนหรือ เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริงกันแน่ รายละเอียดของทุกเหตุการณ์นั้นเลื่อนราว เหมือนเป็นภาพที่จมอยู่ในหมอกหนาที่บดบังสิ่งที่ติดตรึงแนบแน่นอยู่ในความทรงจำมีเพียง...ดวงตาสีเขียวตุ้มจุกต๋นงาม และกลิ่นบุหรี่ปริ้วรสกลมกลืน คาวเลือดอ่อนๆ เท่านั้น

“ตื่นแล้วเธอสิ”

ประตูห้องนอนเปิดออก พร้อมกับจอกใจ หญิงสาวร่างบางระหงในชุดเสื้อยืดกางเกงขาสั้นเดินตรงมายืนข้างเตียง ใบหน้าพิมพ์เดียวกันกับเจณาผู้เป็นน้องชายฉายชัดถึงความห่วงใยล้นปรี่ขณะก้มลงมองเพื่อนรัก เธอแตะหลังมือบนหน้าผากม่นของปณาลีอยู่ครู่หนึ่ง แล้วระบายลมหายใจยาวอย่างโล่งอก “ใช้ลดแล้วนี่ ดีจัง”

“ใช่? ฉันเป็นไข้เธอ”

ปณาลีกะพริบตาปริบๆ อย่างไม่เข้าใจ ดวงตาของเธอเลื่อนลอยคล้าย

ยังจมอยู่ในห้วงฝัน คีระชะของเธอหนักอึ้งเกินกว่าจะประมวลผลใดๆ ได้

“ก็เออน่ะสิ ตากฝนจนเปียกม้อล่อกม้อแล้ก็เป็นลูกหมาตกน้ำขนาดนั้น จะไม่เป็นไข้ได้ยังไงกันเล่า” จอมใจส่ายหน้าอย่างระอใจ “เมื่อคืนไอ้เจนนิงพลา้นตามหาแกจนถึงตีสาม นี่ถ้าแกไม่เดินตุ๊บตู่เป่กลับมามบ้าน ไอ้เจนมั่นคงไปร้องให้คร่ำครวญแจ้งความที่สถานีตำรวจแล้ว”

“บ้านแก? นี่ฉันอยู่บ้านแกหรือจอม”

ปณาลีกวาดตามองไปรอบๆ ตัวก็เห็นว่าตนเองอยู่ในห้องนอนของจอมใจจริงๆ เสียด้วย...เธอกับจอมใจเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่เด็กๆ วีนอกออกในบ้านของกันและกันจนทะเลาะปู้ปรง ยิ่งช่วงหลังเธอมาอาศัยค้างอ้างแรมที่นี้บ่อยๆ จึงจำรายละเอียดในห้องนอนบนชั้นสามของตึกแถวหน้าตลาดได้อย่างแม่นยำ

“ไอ้บ๊อง ก็บ้านฉันนะสิ พุดแปลกๆ” จอมใจระบายลมหายใจยาวพลางทิ้งตัวลงนั่งบนขอบฟูกข้างหญิงสาว “ถามจริงๆ เถอะ เกิดอะไรขึ้นกับแกกันแน่ ไอ้เจนนิงบอกจู่ๆ แกก็หายตัวไปเสียเฉยๆ ติดต่อก็ไม่ได้ รู้ไหมว่าเมื่อคืนมีเหตุยงกันในตลาดจนตรอนนั้นละ ไอ้เจนมั่นกลัวแทบบ้าว่าแกจะถูกหลอกหลง”

ตอนที่เห็นเพื่อนสาวเดินโผล่มาหยุดยืนที่ถนนหน้าบ้านแล้วล้มลงหมดสติ จอมใจก็ร้องตะโกนเสียงดังให้บิดากับมารดาช่วยกันอุ้มปณาลีเข้าไปในบ้าน ดีเท่าใดแล้วที่เธอมองลงมาจากหน้าต่างชั้นบนแล้วเห็นเข้าพอดี ไม่อย่างนั้นแม่เพื่อนคนสวยได้ถูกรถทับจนบีแบนติดถนนแน่ๆ

“ฉัน...” ที่จริงปณาลีจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่ากลับมาที่บ้านของจอมใจได้อย่างไร “เตี้ยวนะ...แกบอกว่า...ยังกัน...ยังกันนั้นหรือ”

หญิงสาวยันตัวขึ้นนั่งอย่างทุลักทุเล สับสนจนแทบจับต้นชนปลายไม่ถูก ดวงตาคมซึ่งแต่นระริกเมื่อจู่ๆ ภาพอันเลือนรางในห้วงความคิดเริ่มชัดขึ้นทีละน้อย...ภาพการต่อสู้ของเลือดท่ามกลางเสียงกระสุนและเสียงตะโกนโหวกเหวกฟังแทบไม่ได้ศัพท์

“อ้อ” จอมใจขมวดคิ้วเมื่อเห็นท่าทางแปลกๆ ของเพื่อน “เป็นข่าวใหญ่ น่าดูเสียเวลา เจ้าพ่อสังหาริมทรัพย์ชื่อดังพาอีหนูไปดูหนังรอบดึก แล้วถูก คู่ोरยิงตายคาบันไดหนีไฟ พวกลูกน้องที่ตามมาชักก็เลยเปิดฉากไล่ยิง อีกฝ่ายกลางลานจอดรถชั้นใต้ดินเลยนะ ตายกันหลายศพอยู่ จนป่านนี้ ตำรวจยังระบุไม่ได้เลยว่าคนที่ตายเป็นฝ่ายไหนบ้าง”

ภาพชายเคราะห์ร้ายที่นั่งพิงผนังบันไดหนีไฟนั้นผุดขึ้นมาในสมอง ของปณาลีอีกครา

‘มานี่!’

เสียงทุ้มลึกที่ตั้งขึ้นในโสตประสาทเรียกให้ปณาลีต้องยกข้อมือ ของตนขึ้นมอง ก่อนจะตัวสั่นเทาขึ้นมาอย่างสุดจะห้ามได้ ผิวรอบๆ นั้นขึ้น รอยซ้าเป็นจ้ำ เห็นได้ชัดว่าถูกใครบางคนบีบแน่นอย่างไม่ปรานี...ใครบางคน ที่มีมือใหญ่โตเสียจนน่าตกใจ

นี่หมายความว่า...เหตุการณ์ทั้งหมด...เป็นเรื่องจริง!

“ลี แกเป็นอะไรไป อย่างนี้แบบนี้ลี จันทกัวนะ” จอมใจรวบมืออัน ลั่นระริกของหญิงสาวไว้แน่นอย่างพยายามเรียกสติ ดวงตาหลุบลงมอง รอยซ้าบนข้อมือของอีกฝ่ายอย่างเป็นกังวล “มีใคร...รังแกหรือทำร้ายแกอีก หรือเปล่า หรือว่าไอ้ธำรงลุงแกมันมาเลยตามมาหาเรื่องแกที่ร้านอีก”

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เธอเห็นรอยฟกช้ำหรือบาดแผลตามร่างกายของ เพื่อน สมัยเรียนชั้นประถม ปณาลีมักไปโรงเรียนพร้อมรอยซ้าใหม่ๆ ไม่ซ้า ที่แทบทุกวัน จนครูประจำชั้นต้องเรียกผู้ปกครองมาพบเพื่อสอบถาม เรียก มาครั้งหนึ่งรอยซ้าก็จะหายไปราวสัปดาห์ก่อนจะเพิ่มใหม่อีก ทุกคนจึงพอ เตาได้ว่าน่าจะเป็นฝีมือคนในครอบครัวนั่นเอง และเมื่อขึ้นชื่อว่าเรื่องใน ครอบครัวก็ไม่มีครุคนไหนกล้ายื่นมือเข้าไปยุ่งวายนานจนกินงาม ปณาลีจึง มีชีวิตในวัยเด็กแบบครึ่งคนครึ่งกะทอน ถูกทุบจนน่วมไปทั้งตัว เดชะบุญ ว่าพ่อกับแม่ของจอมใจชูธำรงและดารณี ลุงกับป้าของหญิงสาวว่าหากไม่ ลดละเลิกพฤติกรรมทำร้ายร่างกายหลานสาว จะไปแจ้งความจับเสียเลย

สองคนนั้นจึงยอมรามือบ้าง

“ปละ...เปล่า...” ปณาลีสายศิระชะ ดวงหน้าซีดเผือดราวกับกระดาษ
“ฉัน...ฉันเห็นเรื่องเมื่อคืน...”

“เรื่องเมื่อคืน?”

“ก็...ก็เรื่องที่คุณยิงกันไง” หญิงสาวเอ่ยเสียงแหบแห้ง “ฉัน...ฉันอยู่ในเหตุการณ์ด้วย...”

“หา...” จอมใจเบิกตากว้าง “อย่าล้อเล่นนาลี มันไม่ตลกนะ!”

“ไม่ได้ล้อเล่น ฉันเห็นจริงๆ แล้วฉัน...ก็คิดว่าฉัน...เห็นหน้าคนร้ายด้วย...” ปณาลีตัวสั่น เธอบีบมือเพื่อนแน่นเข้า “นี่ฉัน...ฉันควรทำยังไงดี ฉันควรไปหาตำรวจไหม ไปบอกเขาว่าฉันรู้เห็นอะไรบ้าง”

“นี่แกจะบอกว่าแกเห็นว่าใครยิงเสียคนนั้นตายนั้นหรือ?”

จอมใจย่อฉายเจ้าพ่อสังหาริมทรัพย์เหลือแค่เสียงเพื่อไม่ให้พูดสะดอกปากขึ้น

“ไม่...ตอนที่ฉันเจอเขา...เขาก็...ตายแล้ว...” ปณาลีสายหน้าซ้ๆ ดวงตาฉายแววครุ่นคิดระคนหวาดกลัว “แต่ฉันเห็นเหตุการณ์ที่คุณยิงสู้กันนะ...ตำรวจอาจต้องการพยาน...”

“อย่าแม่แต่จะคิดเขี้ยวแม่พลเมืองดี แกไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเสียนั้นมีเรื่องบาดหมางกับใครถึงถูกยิงระยะเผาขนขนาดนั้น ถ้าแกออกตัวเป็นพยานรู้เห็นแล้วถูกคนที่มิเรื่องกับเสียคนนั้นสั่งเก็บจะทำยังไง?”

“แต่...แต่มันมีคนตายนะแก ฉัน...ฉันไม่ควรนั่งดูตายหรือเปล่า...” ปณาลีพูดอ้อมอ้อมไม่เต็มเสียง ยอมรับว่าเมื่อคิดตามที่จอมใจพูดแล้วใจหนึ่งก็เริ่มกลัวขึ้นมาบ้างเหมือนกัน ส่วนอีกใจ...ก็โพล่หนีไปตั้งดวงตาสีเขียวของชายหนุ่มผู้มีพระคุณในความทรงจำ ถ้าเธอประกาศพูด...เขาจะพลอยเดือดร้อนไปด้วยหรือเปล่า...

“ทำอย่างกับตอนนั้นชีวิตแกยังมีเรื่องุ่นวายไม่พออย่างนั้นละ รอดตายมาได้นี้ก็ถือว่าบุญมากแล้ว ไม่ต้องหาเรื่องใส่ตัวเลยนะไอ้สี่ อยู่เฉยๆ ให้

ตำรวจสืบหาคนร้ายกันเองดีกว่า ตำรวจไทยถ้าคิดจะทำงานทำการกันจริงๆ จังๆ ละก็ เก่งไม่แพ้ชาติไหนในโลกนั่นละ”

จอมใจซึ่งคาดุ ปณาลีที่เธอรู้จักมาเกือบตลอดชีวิตเป็นคนรักความถูกต้อง ไม่ชอบเห็นใครถูกรังแก จึงชอบยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือจนตนเองต้องเดือดร้อนอยู่บ่อยครั้ง แต่กลับไม่ค่อยกล้ายื่นหัตถ์เยี่ยมถูกญาติพี่น้องของตนรังแกเสียนี้ ชัดใจชะมัด!

“ฉันไม่ได้รอดมาเอง...มีคนช่วยฉันเอาไว้ต่างหาก...” ปณาลีพิมพ์เสียงแผ่ว เธอแตะปลายนิ้วลงบนริมฝีปากอย่างลึ้มตัว หน้าแปลกที่เธอรู้สึกเหมือนสัมผัสจากฝ่ามือแข็งแกร่งของเขาคนนั้นยังประทับอยู่ไม่เลือนหาย...สัมผัสที่ทิ้งไอร้อนระอุไว้เหมือนถูกนวดด้วยถ่านร้อนจัด

‘ปลอดภัยแล้ว...’

เสียงของเขาดังแว่วอยู่ในสมอง เธอไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดเขาจึงช่วยเธอเอาไว้ ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าทำไมจึงรู้สึกไวใจเขาและเชื่อว่าตนจะปลอดภัยตามที่เขาบอก

“มีคนช่วย? ใคร?” จอมใจทำตาโต รีบขยับเข้าไปใกล้ปณาลีอย่างกระตือรือร้น “นี่แกมีพระเอกขี่ม้าขาวมาช่วยด้วยหรือเนี่ย”

“ฉัน...ฉันไม่รู้จักเขาหรอก” ปณาลีส่ายศีรษะเนือยๆ พิษใช้ที่ยังหลงเหลืออยู่ทำให้เธอรู้สึกปวดขมับตุงๆ “แล้ว...ฉันก็ไม่รู้จะเรียกเขาว่าเจ้าชายขี่ม้าขาวได้หรือเปล่า เพราะ...เขาเองก็...มีปืนด้วยเหมือนกัน...”

“ฮา! มีปืน!”

“อือ...” หญิงสาวพยักหน้า เตรียมใจไว้แล้วว่าเพื่อนสาวจะต้องโวยวายเสียงดังสนั่นหวั่นไหวเช่นนั้น “เขา...เอ่อ...ยิง...ยิงคนอื่นกลุ่มแล้วช่วยฉันเอาไว้”

“ฮา!” ครั้งนี้จอมใจร้องเสียงแหลมกว่าเดิม “นั่น...ที่...ที่แกบอกว่าเห็นหน้าคนร้ายนี่หมายถึงคนที่ช่วยแกนั่นหรือ โอ้ย ตายๆๆ!”

“ฉัน...ก็ไม่แน่ใจอีกนั่นละว่าจะเรียกเขาว่าคนร้ายได้หรือเปล่า ทุกอย่าง

มันเกิดขึ้นเร็วมากจนฉันตั้งตัวไม่ทัน รู้แค่...เขาคงไม่ใช่ฝ่ายเดียวกันกับพวกที่ยิงใส่ฉันแน่...”

ปณาลีหลุบตาลง ภาพเหตุการณ์อันสับสนวุ่นวายผุดขึ้นมาในห้วงความคิดเป็นระยะ

“เดี๋ยวนะ...” จอมใจทำท่าเหมือนเพิ่งนึกอะไรขึ้นมาได้ “แกบอกว่าจะเห็นหน้าคนร้าย แล้ว...แล้วพวกนั้นเห็นหน้าแกหรือเปล่าสิ”

“ก็คงเห็น ฉันยังเห็นหน้าพวกเขาเลยนี่” หญิงสาวเข้าใจความนัยของสิ่งที่เพื่อนพูดในทันที

“อ๊ย! ฉันอยากจะบ้าตาย ถ้าพวกมันตามมาเก็บแกจะทำยังไงกันดีล่ะเนี่ย”

“ฉันคงไม่ใช่คร้ายขนาดนั้นหรอกมั้ง”

ปณาลีหัวเราะเสียงแห้ง ในขณะที่คนฟังกลอกตามองเพดานแล้วทำหน้าเหมือนโลกจะกลม

“แล้วแกเคยโชคดีเหมือนชาวบ้านชาวช่องด้วยหรือไงวะ” จอมใจอยากทิ้งผมตนเองแก่เคียดยิ่งนัก “ฉันขอใช้สิทธิ์ความเป็นเพื่อนห้ามแกไปขายของที่ร้านลักพัก อย่างน้อยก็จนกว่าตำรวจจะจับพวกคนร้ายได้”

“ทำอย่างนั้นได้ที่ไหนกันเล่า แกก็รู้ว่าฉันจะรวบรวมเงินมาเปิดร้านได้ เลือดตาแทบกระเด็น ถ้าฉันหยุดขายไปเฉยๆ จะหาเงินที่ไหนมาจ่ายค่าเช่าร้าน”

“ก็เอาเงินที่ยายดาหวันไง เก็บค่าลิขสิทธิ์เสียเลย ไหนๆ ก็ขโมยงานออกแบบของแกไปหากินจนได้ดิบได้ดี ได้ทำงานกับบริษัทใหญ่โตแล้วนี่”

“แกกับเงินนี่สมกับเป็นพี่น้องกันจริงๆ ทำไม่ถึงชอบพูดเรื่องพี่หวันกันนักนะ เรื่องก็ผ่านมาตั้งนานแล้ว อย่าพูดถึงมันอีกเลยจะดีกว่า” ปณาลีถอนใจ มือเรียวย่อมผ้าห่มบนตักแน่นเข้าโดยไม่รู้ตัว “อีกอย่างนะ เราก็ไม่มีหลักฐานอะไรไปปรักปรำพี่หวันว่าเขาขโมยแบบจากสมุดสเก็ตซ์ของฉันเสียหน่อย คิดๆ ดูแล้ว ที่มันคล้ายกันก็อาจจะเป็นแค่เรื่องบังเอิญก็ได้”

“เหมือนอย่างกับถ่ายสำเนาเอกสารขนาดนั้นเรียกว่าคล้ายไม่ได้หรอกยะ ลอกแกมาทั้งดุ้นซัดๆ” จอมใจทำหน้าที่แบ่ “ฉันเห็นแกสก็ตซ์แบบเลื้อพวกันนั้นส่งอาจารย์กับตา ยายพี่วันของแกกลับมาจากอิตาลีหลังจากนั้นตั้งหลายเดือน คิตๆ แล้วก็แน่ใจจริงๆ ไปเรียนออกแบบเสื้อผ้าที่อิตาลีก็ใช้เงินของแก กลับมาก็ยังขโมยแบบเลื้อแกไปประกวดจนได้งานได้การทำหน้าด้านกว่านี้ไม่มีอีกแล้ว”

“พี่วันมีงานมีการทำก็ดีแล้วไม่ใช่หรือ จะได้ไม่ต้องมาเอาเงินฉันอีก”

ปณาลีไม่ค่อยชอบเอ่ยถึงญาติผู้พี่ของตนเท่าใดนัก ที่จริงเธอมีญาติเหลือให้เอ่ยถึงเพียงแค่ลุงกับป้าและตาวันเท่านั้น แต่บางครั้งก็ไม่ว่ากันว่าสมควรนับญาติกับคนพวกนั้นดีหรือไม่ ก็พวกเขาไม่เคยคิดว่าเธอเป็นลูกหลานเลยไม่ใช่หรือ

“พูดอย่างกับเหลือเงินให้ยายคนหัวสูงนั่นถลุงอีกอย่างนั้นละ ถ้าไม่เพราะยายนั้นเอาเงินที่พ่อกับแม่แกเก็บหอมรอมริบไว้เป็นทุนการศึกษาของแกไปพลางจนหมด แกก็คงไม่ต้องดรอปเรียนกลางคันมานั่งหาเงินเรียนต่องๆ อย่างนี้หรอก”

บิดาและมารดาผู้สว่างลับของปณาลีมาจากตระกูลของผู้ดีมีเงินทั้งคู่ แม้จะไม่ได้ร่ำรวยชนิดมีเงินถุงเงินถังเป็นร้อยล้านพันล้าน แต่ก็มีเงินเก็บก้อนโตไว้ให้ลูกสาวเรียนจนจบโดยไม่ต้องหยิบยืมหรือขอทุนการศึกษาใดๆ จนจบระดับปริญญาเอกได้สบายๆ หากไม่เพราะเสียชีวิตไปด้วยอุบัติเหตุอันไม่คาดฝัน ปณาลีคงไม่ต้องระหกระเหินไปอยู่กับลุงกับป้าใจยักษ์ผู้ซึ่งเมื่อธุรกิจอันเฟื่องฟูของตนล่มสลายก็ใช้สิทธิ์ความเป็นผู้ปกครองเข้าถลุงเงินของหลานแท้ๆ จนไม่เหลือแม่แต่แดงเดียวเช่นนี้

ที่น่าเจ็บใจที่สุดคือ...ลุงกับป้าของปณาลีใช้ทุนการศึกษาของปณาลีโดยไม่บอกเจ้าของแม่แต่คำเดียว อ่างแต่เรื่องความกตัญญู บุญคุณต้องทดแทน แต่มีหนัดันไม่ซำระเสียนี่ จอมใจยังจำวันที่ปณาลีร้องไห้เหมือนฟ้า

ถล่มดินทลายได้ติดตา จู่ๆ ก็เหมือนถูกบังคับให้ต้องเลิกเรียนทั้งที่มีความสามารถระดับแถวหน้าของคณะแท้ๆ

“ก็เพราะแบบนี้ฉันถึงหยุดขายของไม่ได้ไง”

ปณาลีผินยิ้ม ใช้ว่าเธอไม่รู้สึกขมขื่นใจเรื่องที่ต้องดรอปเรียนเพื่อหาเงินมาจ่ายค่าเทอมทั้งที่กำลังจะเรียนจบอยู่แล้ว เพียงแต่การฟุ่มเฟือยและร้องไห้คร่ำครวญไม่ช่วยแก้ปัญหาใดๆ ทางเลือกเดียวที่มีคือพุ่งเข้าชนปัญหาและหาทางแก้ไขอย่างมีสติที่สุดเท่าที่จะทำได้

“ฉันไม่ได้บอกให้หยุดขายของ แต่ให้อัจฉริยะกับไอ้ก้องไปขายแทนจะดีกว่า ส่วนแกก็นับเงินแล้วก็นั่งทำชุดเพิ่มไป ไม่ต้องไปโผล่หน้าแถวนั้น ลักพักจะดีที่สุด”

จอมใจระบายลมหายใจยาวแทบหมดปอด สงสารเพื่อนจับใจ หากเธอมีเงินถุงเงินถังคงพอช่วยเหลือเรื่องการเงินได้บ้าง แต่เธอก็เป็นเพียงลูกสาวร้านขายข้าวแกงเล็กๆ ไม่ได้ร่ำรวยอะไร จึงหยิบยื่นความช่วยเหลือให้ได้เพียงเท่านี้

“ไอ้ฉฉกับไอ้ก้องนะตัวไล่ลูกค้าเลยนะ ถ้าให้สองคนนั้นไปขายรับรองว่าลูกค้าประจำหายหมดพอดี แกก็น่าจะรู้ว่าเวลาสองคนนั้นอยู่ด้วยกันทำร้านฉันวุ่นวายแค่ไหน”

แค่เจนาภยามีนทำหน้าที่ฝั่งร้านคนเดียว ลูกค้ายังไม่ค่อยอยากเข้าหากมีเพื่อนสนิทของเขาคือชอบตีหน้ามึนไม่รับแขกไปเสริมทัพอีกคน ดูท่าเธอคงต้องม้วนเสื่อปิดร้านเป็นการถาวรแน่

ก้องหล้าเป็นลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของแม่ค้าขายพวงมาลัยเจ้าใหญ่ของปากคลองตลาด แม้จะเป็นคนหัวขี้ เรียนไม่เก่งและชอบเที่ยวเตร่ไม่เป็นโล้เป็นพายเท่าใดนัก แต่เขาก็นับเป็นคนจิตใจดี ช่างเป็นห่วงเป็นใยคนรอบข้างอยู่เสมอ ทว่าข้อเสียข้อใหญ่ของเขาก็คือ ‘ปาก’ ก้องหล้านั้นปากคอเราะรายตะภาเดียวกันกับเจนาภยามีนละ ฉะนั้นยามที่ทั้งคู่อยู่ด้วยกันที่ไร เป็นได้เปิดศึกจะกับดุกเดือนที่เปิดร้านอยู่ฝั่งตรงข้ามลูกค้าพากัน

ไม่กล้าเข้ามาซื้อสินค้าทุกครั้งไป

“แหม...แกไม่ไปขายเอง พวกลูกค้าหนุ่มๆ ก็ไม่ไปซื้อหรอกยะ แต่ลูกค้าสาวๆ ที่เป็นทาร์เกตของเสื้อผ้าแกจะมารุมทั้งกันตรึม”

“รุมทั้งพ่อค่านะลิ” หญิงสาวยิ้มแห้ง

เจนาภเป็นหนุ่มน้อยหน้าตาดี ก้องหล้าเองก็เช่นกัน ถึงจะสูงชะลูดและชอบไปไผ่ผวยาวฟูฟ่องล่องลอยตามแบบนักร้องมาดเซอร์ในดวงใจ แต่หนุ่มเชื้อสายจีนผู้นี้ก็มีใบหน้าน่ารักน่าเอ็นดูไม่แพ้เพื่อนรักเลยสักนิด จึงไม่ใช่เรื่องแปลกแต่อย่างใดที่สาวๆ จะพากันซม้ายขายตาให้พวกเขาอยู่เสมอ “ทิ้งให้ตาย ไอ้เงินมันก็ไม่สนหรอก...”

จอมใจส่ายหน้าอย่างระอาใจ ทำไมเธอจะดูไม่ออกว่าน้องชายตัวดีรู้สึกอย่างไรกับเพื่อนสนิทของเธอ และยังรู้สึกด้วยว่าเป็นไปไม่ได้ ปณาลีไม่มีทางรู้สึกอะไรกับไอ้ตัวแสบมากไปกว่าเป็นเพียงน้องชายคนหนึ่งแน่ๆ

“จะยังงี้ก็ช่าง แกห้ามไปขายของเด็ดขาด ฉันไม่อยากจะแกต้องเสียอันตรายมากไปกว่านี้ ฉะนั้นโทร. ไปบอกไอ้เงินเลยว่าเย็นนี้ให้ไอ้ก้องมาขับรถเอาของไปเปิดร้านให้ มันออกไปหาไอ้ก้องพอดีจะได้ไม่ต้องเสียเงินโทร. หลายรอบ”

จอมใจคิดสะระตะแล้วจึงตัดสินใจเองเสร็จสรรพ แม้เจนาภจะขับรถกระบะได้อย่างคล่องแคล่ว แต่เขาก็ยังไม่มีใบขับขี่ จึงจำเป็นต้องให้ก้องหล้าที่อายุมากกว่าหนึ่งปีและสอบใบขับขี่ผ่านแล้วนั่งไปเป็นเพื่อนด้วยเป็นการดีที่สุด

“แต่...”

“ไม่มีแต่อะไรทั้งนั้น ตอนนี่แกยังไม่สร้างไข่ดี ยังงี้ก็ไปขายของไม่ได้อยู่แล้ว” หญิงสาวจอมหัวประจําคณะวิศวกรรมศาสตร์ทำเสียงเข้ม พลังลุกไปหยิบกระเป๋ายามที่วางกองอยู่มุมห้องมาส่งให้ปณาลี “โทร. ไปหาไอ้เงินเลย ป่านนี้มันคงอยากได้ยีนเสียงแกเต็มแกแล้ว”

“ไอ้จอมเผด็จการ” หญิงสาวเอ่ยพลาถยืมจืดเจื่อน ความมือลงไปใน

กระเป๋ายังคงเป็ยกขึ้นน้ำฝนอยู่ แม้จะแสร์งทำปากร้ายเปลี่ยนชื่อจริงให้เพื่อนคล้ายหงุดหงิดเต็มทน แต่หัวใจกลับอบอุ่นที่อย่างน้อยยังมีคนคอยห่วงใยตนอยู่เสมอ “เอ๊ะ...”

เรียวก็วิ่งงวมขวอดเข้าหากัน เมื่อมือสัมผัสเข้ากับวัตถุเย็นเฉียบบางอย่างที่หนาและหนักเกินกว่าจะเป็นโทรศัพท์มือถือโกโรโกโสที่ใช้อยู่เป็นประจำได้

“มีอะไรเธอสิ” จอมใจเอ่ยถาม ก่อนจะต้องอ้าปากค้างทันทีที่เห็นวัตถุสีดำทะมึนที่ปณาลีดึงออกมาจากย่าม “นั่น...นั่นมัน...”

ป็น!

“เลือกสิ คาสรา เจ้าอยากได้แหวนวงไหน”

ชายหนุ่มลืมตาขึ้นมองกล่องไม้เก่าคร่ำคร่าที่ถูกยื่นมาเบื้องหน้า เขากะพริบตาปริบๆ อย่างงุนงงอยู่ครู่ใหญ่

คาสรา...คือชื่อของเขาย่างนั้นหรือ...

คุ่น...เหมือนเคยมีคนเรียกเขาเช่นนั้นมาก่อน ทว่าเนิ่นนานเสียจนแทบจำไม่ได้แล้ว

“ถ้าเจ้ายังไม่เลือก เช่นนั้นก็ให้ความเลือกก่อนดีหรือไม่”

มือชาวชิตประคองกล่องไม้แล้วยื่นไปหาใครอีกคนที่ยืนอยู่ข้างเขา ชายหนุ่มผู้นั้นมีสีผิวอ่อนกว่าเขาราวหนึ่งแดด ช้ำยังมีรูปร่างเพรียวกว่าเล็กน้อย จึงดูสูงศักดิ์ประหนึ่งปราชญ์ผู้ทรงภูมิ ดูมีคุ่นั้นอะไรเล่า งามดูจมีมือของสตรี ในขณะที่มือของเขากลับหยาบกร้านประสาคนที่จับแต่ดาบและธนูมาตั้งแต่จำความได้

เดี๋ยวก่อน...จำความได้อะไรกัน เขามีความทรงจำใดหลงเหลืออยู่ในกะโหลกหนาๆ นี้ด้วยหรือ...

“ให้พี่เลือกก่อนเถอะ”

ชายหนุ่มที่ถูกเรียกว่าความเหลืออบตามองเขาคู่หนึ่ง แม้จะเป็นเพียง

ครูสั้นๆ แต่เขากลับเห็นได้ชัดว่าเจ้าตัวกำลังส่งสัญญาณมาให้ว่ามีบางสิ่งบางอย่างผิดปกติ ‘มาก’ และควรล่าถอยโดยเร็วที่สุด

“ไอ้หนุ่มหน้าหวานคนนี้เป็นน้องชายของเรา? ไม่...เราไม่มีน้องชาย...
“เลือก?”

เขาลุบตามองแหวนหลายวงที่เรียงรายอยู่ในกล่องไม้ รูปทรงของแหวนเหล่านั้นแปลกตาและดูล้ำค่าอย่างยิ่ง ทว่ามีกลิ่นอายชวนขนลุกลอยอวลอยู่โดยรอบ อัญมณีหลากสีสันบนตัวเรือนคล้ายกำลังแผ่รัศมีแห่งความชั่วร้ายออกมาอย่างแรงกล้า แต่ไม่รู้ทำไมจึงดึงดูดใจเขาจนเกินต้านทานไหว โดยเฉพาะอย่างยิ่งวงที่ขึ้นรูปและแกะสลักเป็นมือสีทองสุกปลั่งกำลังประคองอัญมณีสีแดงแก่ๆ ที่ดูจืดจาง โลหิตที่ติดปลายคมดาบยามเขาออกรบ

“ชอบใช้ไหมเล่า”

คนพูดเค้นเสียงแหบต่ำลอดไรฟันเรียกให้เขาต้องเงยหน้าขึ้นมองบุรุษผู้นี้พูดจาประหลาดนัก นอกจากสำเนียงจะแปร่งหูแล้ว ยังเค้นเสียงพร้อมพ่นลมลอดไรฟันฟังคล้ายเสียงงูซู่ฟ่อๆ ไบหน้าหรือก้ซิดขาวไร้สีเลือดเหมือนซากศพ แม้จะยังคงเห็นเค้าโครงของความหล่อเหลาแต่หันหลังอยู่บ้าง แต่รอยยิ้มมัวงจางๆ ที่กระจายอยู่บนผิวหนังได้ทอนความน่ามองลงไปกว่าครึ่ง เจ้าตัวเองก็คงรู้สึกได้คลุมผ้าปิดหน้าปิดตามิดชิดเช่นนี้

“ข้าไม่นิยมเครื่องประดับ”

เขาหัวใจตอบออกไปทั้งที่ยังจับจ้องแหวนวงเดิมไม่วางตา

“งูใหม่ บางครั้งเครื่องประดับก็เลือกเจ้าของนะ” ริมฝีปากที่แตกระแหงจนเป็นขุยแยมออกเป็นรอยยิ้มกว้าง “และดูเหมือนแหวนวงนี้ได้เลือกเจ้าแล้ว”

“เลือกข้า?”

เรียวก้าวเข้มนวดนิตๆ อย่างกลางแคลงใจ เกือบขำ แต่ไม่ขำ เมื่อเห็นดวงตาสีเข้มนลึกลับเหมือนหลุมดำของอีกฝ่าย

“ไม่เชื่อหรือ? ไม่เชื่อก็ลองแตะดูสิ แล้วจะรู้ว่าจริงหรือไม่”

มือซีดขาวยื่นก่ล่องไม่มายังเบื้องหน้าเขาคีครั้ง ปรกกายวาววมของ
 อัญมณีที่ส่องเข้าตานันชางย้วยวนเสียนเขาอดเอื้อมมือไปลัมผัสไม่ได้
 นำแปลก...ที่พื้นผิวของหินสูงค่าซึ่งควรจะเป็นเหียบกลับร้อนจัดราวถูกเผา
 ด้วยเพลิงกาฬ!

“พี่!”

ความรีบกระซกมือผู้เป็นพี่ ทว่า...ซ้ำเกินไป จู่ๆ เปลวเพลิงสีน้ำเงิน
 อันไม่รู้ที่มาทีลุกฟืบและลามจากปลายนิ้วขึ้นสู่ท่อนแขนของเขาอย่างรวดเร็ว
 “อ้าก!”

เขาร้องโหยหวนขณะที่ถูกเพลิงร้อนระอุแผดเผาจนลัมกลิ้งทุรนทุราย
 ไปบนผืนทราย ความรู้สึกปวดแสบปวดร้อนอันมากมายมหาศาลนั้นยัง
 ไม่อาจเทียบเท่าความรู้สึกตื่นกลัวที่เพิ่งรู้สึกเป็นครั้งแรกในชีวิตได้ ดวงตา
 ของเขาเบิกกว้างเมื่อเห็นไฟสีน้ำเงินกลืนกินเนื้อหนังของเขาในชั่วพริบตา
 จนเหลือแต่โครงกระดูกขาวโพลน!

“ไม่! ไม่! ไม่!”

“ไม่!”

ชายหนุ่มตะโกนก้องก่อนจะลุกพรวดขึ้นนั่งหายใจหอบ รีบกำมมอง
 สองมืออันสิ้นเทา ดวงตาสีมรกตเด่นระริกในความมืด แม้จะเห็นชัดกับตา
 ว่ามือของตนอยู่ในสภาพปกติดี แต่ก็ยังลองขยับไปมาเพื่อให้แน่ใจว่าสิ่งที่
 เห็นอยู่ในขณะนี้ไม่ใช่เพียงภาพลวงตา ราวห้านาทีเศษกว่าเขาจะทำใจเชื่อได้
 ว่าตนได้หลุดพ้นจากฝันร้ายที่ตามหลอกหลอนมายาวนาน...ทว่านานเท่าใด
 เขาก็จำไม่ได้เสียแล้ว เหมือนที่เขาจำเรื่องอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับตนเองไม่ได้
 เลยสักอย่างเดี๋ยวนั้นละ

ชื่อ...อายุ...เชื้อชาติ...ไม่รู้ ‘ที่มา’ และไม่แน่ใจ ‘ที่ไป’ ต่อจากนี้เลย
 ด้วยซ้ำ...

“คาสรา...”

เขาเปล่งเสียงแหบต่ำแบบคนเพิ่งตื่นนอนออกมาสั้นๆ รู้สึกคุ้นเคยกับชื่อที่ถูกเรียกขานในความฝันนั้นอย่างน่าอัศจรรย์ใจ ความรู้สึกโหยหาระคนโกธรเกรี้ยวเอ่อล้นขึ้นมาจนแน่นอกเมื่อในหัวแว่เสียงเพรียกอีกชื่อหนึ่งตามมา

แควาน...

เขาก็ตรมแน่นอย่างพยายามข่มอารมณ์ ไม่รู้ทำไมจึงรู้สึกเคืองแค้นทุกครั้งที่ได้ยินชื่อนี้ ทั้งที่ในความฝันเจ้าตัวก็เป็นคนร้องห้ามไม่ให้เขาสัมผัสแหวนวงนั้น

ไอ้หมอนั้นเป็นน้องชายของเขาจริงๆ หรือ...

ไม่ว่าจะขบคิดอย่างไรก็เพ่งใจได้ เขาก็นึกไม่ออกเลยว่าก่อนหน้านี้ตนมีชีวิตแบบใดบ้าง แม้จะมีภาพฝันแปลกประหลาดเป็นจิกซอร์ชิ้นสำคัญ ทว่าเขากลับไม่อาจรู้ได้ว่าสถานที่ที่เห็นในความฝันอันเลื่อนเือนนั้นอยู่ที่ใด และไม่รู้ด้วยว่าจะตามหาคนที่อยู่ร่วมในห้วงนิรชาได้จากที่ไหน

ครี๊ด...

โทรศัพท์มือถือที่วางอยู่ข้างหมอนเต้นร่า ไฟสีฟ้าจากหน้าจอส่องสว่างท่ามกลางความมืด เขาเหลือบมองชื่อที่อยู่บนหน้าจอครู่หนึ่งก่อนจะถอดเสื้อยืดที่ชุ่มโชกไปด้วยเหงื่อออกจากร่างกายโยนลงบนพื้น จากนั้นจึงกดรับสายอย่างเสียไม่ได้

“ได้ข่าวว่า ‘เก็บกวาดขยะ’ ไม่เรียบร้อยอย่างนั้นหรือ 666”

คนปลายสายเอ่ยเข้าประเด็นโดยไม่รอให้เขาทักทาย ด้วยรู้ว่าเขาไม่เคยรักษามารยาท

“ผมเก็บกวาดตามสมควรไปแล้วคุณพ่อ”

แม้ประโยคจะห้วนสั้น แต่น้ำเสียงของเขาแสดงความนอบน้อมอย่างที่สุด

“ตามสมควรของแกยังไม่ดีพอสำหรับพ่อ ไอ้ลูกชาย” ปลายสายหัวเราะเสียงเย็น “ไร้ร่องรอยแล้วก็ควรไร้พยานด้วยสิ”

“ผ่านมาเกือบอาทิตย์แล้ว เรื่องก็ยังไม่จบต๊อญี่”
 เขาไม่ได้เอ่ยออกมาตรงๆ แต่คนที่อยู่อีกด้านของโทรศัพท์รับรู้ได้
 ทันทีว่าเป็นคำปฏิเสธกลางๆ

“พยานสวยมากหรือไง ถึงตัดใจเก็บกวาดไม่ลง”

“คงมีคนรายงานคุณพ่อหมดแล้ว ผมคงไม่ต้องอธิบายอะไรอีก”
 สีหน้าของเขานิ่งสนิทพอๆ กับน้ำเสียง ทว่าดวงตาวาวโรจน์อย่าง
 ชุ่นเคื่อง รู้ดีว่าใครเป็นคนคาบข่าวเรื่องที่เกิดขึ้นไปฟ้องนายเหนือหัว...
 ไ้อ้เด่นหล้า!

“แกคิดว่าพ่อโทร. มาหาแกตอนตีสามเพื่อจับผิดแกนั้นหรือ 666”
 เสียงของคนที่ถูกเรียกขานว่าคุณพ่อตกลงต่ำนิดๆ คล้ายไม่พอใจ
 “ผมไม่กล้าคิดแบบนั้นแน่”

เขารู้ว่าคุณพ่อบริสุทธิ์กับตนเองมากเพียงใด ทว่าเด็กคนนั้นเป็นผู้
 บริสุทธิ์ ไม่ควรต้องมาจบชีวิตลงเพียงเพราะจับพลัดจับผลูมาอยู่ในเหตุการณ์
 นองเลือดคตินั้นเลย

“แกน่าจะรู้ว่าพ่อหวังดีกับแกเสมอ” ปลายสายผ่อนเสียงนุ่มนวลลง
 นิดหนึ่งยามจับกระแสแห่งความชุ่นเคื่องจากคู่สนทนาได้ “เด็กคนนั้นเห็น
 หน้าแกหรือเปล่า 666”

“มันมืด...คิดว่าน่าจะเห็นไม่ชัด”

เป็นครั้งแรกในรอบสามสิบปีที่เขาโกหก ‘คุณพ่อ’ ผู้มีพระคุณใหญ่
 หลวง แต่เมื่อนึกถึงดวงตาสีน้ำตาลอ่อนที่เต้นระริกด้วยความหวาดกลัว
 ของสาวน้อยคนนั้น เขาก็หึกใจเปิดช่องให้อีกฝ่ายทำร้ายเธอไม่ลง นับเป็น
 ครั้งแรกในชีวิตอีกเช่นกันที่เขา...ใจอ่อน...

“มืด? ไ้อ้เด่นเห็นหน้าเด็กคนนั้นชัดเจนบรรยายได้เป็นฉากๆ แล้ว
 มีหรือจะมองไม่เห็นหน้าแก” เสียงหัวเราะตืดจะเยาะหยันนิดๆ ทำให้คนฟัง
 รู้สึกคันมือยุบิบอยากจะทำดวงสายขึ้นมาเสียเฉยๆ “เอาเถอะ ถ้าเกี่ยมัน
 ว่าเจ้าหล่อนไม่เห็น ฉันก็จะไม่ก้าวกาย แต่ถ้ามีเรื่องรุ่มรวยตามมา แกต้อง

รับผิดชอบนะ 666”

“ผมรู้” ชายหนุ่มลอบระบายลมหายใจยาวอย่างอึดอัดใจที่ต้องปิดบังบางเรื่องไว้เป็นความลับ

“สู้ให้มันจริงเถอะ”

“ผมบอกว่าสู้-ก็-คือ-สู้”

เขาเน้นทีละคำซ้าๆ ชัดๆ จนคนฟังอดแค้นหัวเราะอย่างไม่ค่อยสปรอรรถนัยไม่ได้

“ก็ไม่ได้ว่าจะไรนี่ รู้ก็ดีแล้ว อย่าให้มีเรื่องเดือดร้อนมาถึงพ่อก็แล้วกัน เข้าใจไหม”

“ผมคอยจับตาดูอยู่ รับรองว่าไม่มีเรื่องเดือดร้อนไปถึงคุณพ่อแน่”

พูดจบเขาก็กอดตัดตาสายทันทีเช่นทุกครั้งที่จับบทสนทนาระหว่างกัน เขายกมือคลึงท้ายทอยอย่างอ่อนล้า คิ้วเข้มขมวดนิดๆ ยามปลายนิ้วชี้สัมผัสสกับรอยประทับปูดนูนที่ซ่อนอยู่ใต้ไรผม... ที่จริงน่าจะเรียกว่ารอยแผลเป็นเสียมมากกว่า เขาจำไม่ได้ว่าไอ้รอยนูนคล้ายถูก نابด้วยเหล็ก ร้อนๆ นั้นมีที่มาที่ไปอย่างไร ตอนที่เขาล้มตาดิ้นขึ้นเมื่อห้าสิบปีก่อนมันก็อยู่บนศีรษะเส็งเคร็งของเขาอยู่แล้ว รอยนั้นเป็นตัวเลขอารบิกสามตัวเรียงกันเป็นแถวหมายเลข...666...อันเป็นที่มาของชื่อที่คนรอบตัวใช้เรียกขานเขา

จะว่าไป...คนรอบตัวเขาที่ว่าก็มีแค่คุณพ่อ ไอ้สารเลวเดนหน้า และเจ้จ้ง เพียงสามคนเท่านั้นนั่นละ...

สามคน...ที่ต่อให้ตายแล้วเกิด เกิดแล้วตายลวงหน้าไปก่อนเขาก็ร้อยชาติ เขาก็ยังไม่มีโอกาสได้แก้ตัวหรือตายตามพวกนั้นไปได้...

ชายหนุ่มปิดเปลือกตาลงซ้าๆ เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตนเองเป็น ‘ตัวอะไร’ กันแน่ วินาทีที่ได้สติจากนิทราอันยาวนาน เขาก็อยู่ในประเทศที่มีแสงแดดแผดจ้าแห่งนี้แล้ว ก้าวแรกในการดำรงชีวิตของเขาเป็นไปอย่างยากลำบากด้วยไม่เข้าใจทั้งภาษาและวัฒนธรรม ก่อนที่ ‘คุณพ่อคนแรก’ จะยื่นมือให้ความช่วยเหลือและชุบเลี้ยงจนอยู่รอดมาถึงทุกวันนี้ ดังนั้นเขาจึงสาบานว่า

จะจงรักภักดีต่อคนในตระกูลนี้ยิ่งชีพ จนแม่ถูกส่งต่อให้ ‘คุณพ่อคนที่สอง’ แล้วคำสัตย์สาบานนั้นก็ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง เพียงแต่ตลอดระยะเวลาห้าหกปีมานี้ คุณพ่อคนใหม่สั่งงานถึงจนเขาเริ่มตั้งคำถามกับตนเองบ่อยครั้งว่านี่เขา...กำลังทำอะไรอยู่

ในตอนนั้นเองที่ภาพดวงตาใสแจ๋วเหมือนตากวางลอยเข้ามาในห้วงความคิด ใส...กระจ่างและดึงดูดสายตาแม้จะฉายชัดถึงความหวาดกลัวระคนตื่นตระหนก ดวงตาที่สะท้อนภาพปีศาจร้ายเช่นเขาเอาไว้ได้อย่างน่าอดสูใจ...ชายหนุ่มถอนใจอีกคำรบก่อนจะลืมหายใจ มองฝ่าความมืดไปยังช่องปิ่นอันว่างเปล่าที่เขวนอยู่ริมหน้าต่าง

เขาภาวนาให้แม่สาวน้อยคนนั้นปิดปากให้สนิท มิเช่นนั้นละก็เขาคงต้องลงมือเก็บกวาดทั้งที่ไม่อยากทำ!